

Andalusia, troncada a la dreta i al centralisme

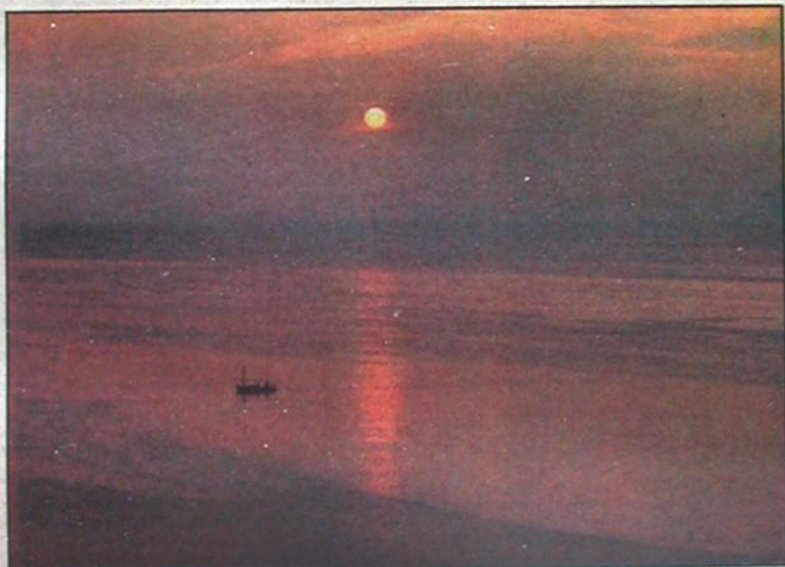
La derrota a Andalusia de la maniobra del centralisme i de la dreta representats per UCD, a pesar de les traves i mangarrufes fetes amb les lleis, no serà de bades. Tanmateix a la fi les anàlisis polítiques dels mateixos cercles dretans han hagut de reconèixer l'esclat i la troncada.

Mentre tothom parla de descendent el gest andalús, que ana-

va a votar convençut que era per perdre oficialment, ens mostra com la història —que la fa el poble, els pobles, a la llarga— ha fet una passa enviant decisiva, malgrat tot. Potser ens guanyaran amb embulls, però no ens enganyaran i a la fi la seva poca vergonya els enfonsarà.

Enhorabona, andalusos.

La "defensa del territori", encara que sembli que ens posem en pla de defensar la nostra "reserva" d'indis, és una bona —també entre cometes— "consigna". I no just "bona" sinó fonamental. Mentre no tinguem res que respongui al nostre dret a l'autogovern, més que la raó i l'esperança, hem d'aferrar-nos com poguem a les poques coses que ens han deixat. Demà podria ser massa tard. I ara, fora ampliació del port esportiu de Pollença!

IUGOSLAVIA:

Un bon model
de federació
socialista
autogestionada

(Pàgs. 6-7)

EDITORIAL

Autonomia una eina de canvi, un arma d'alliberament

L'hora de l'autonomia per a les Illes? O l'hora del descendent potser? La imatge d'un accés fàcil a l'autogovern dels pobles de les Illes s'ha esvaït definitivament. La realitat d'un Estat Espanyol amb una ferma tradició de centralisme i amb una ferma voluntat de mantenir una estructura de poder controlat des de Madrid s'imposa als somnis utòpics de l'Estat Autònom. Desenganyem-nos, el camí cap a l'autogovern serà llarg i difícil. Les dificultats han començat ja abans d'iniciar la marxa. Article 151? Article 143? Autonomia plena? Mentrestant la dil·lació, l'espera, el descendent d'una autonomia que ha començat a decepcionar abans de començar a concretar-se. Evidentment ha d'esser per l'article 151 com a mal menor.

Es parla sovint de mobilitzar el poble de Mallorca en accions energiques per reivindicar l'autogovern. Però el pragmatisme, proverbial, dels mallorquins no s'embarcaria mai en la lluita per aconseguir un règim fantasmal que ningú no arriba a saber per què ens servirà. Volem l'autogovern. Però evidentment no demanem que el poble surti al carrer per defensar unes institucions buides, una recuperació nostàlgica destinada a satisfer enyorances romàntiques. L'autonomia serà una eina de transformació de les Illes. O, tot senzillament, no serà. I el PSM té com a tasca fonamental assegurar que l'autogovern de les Illes acomplirà aquesta missió històrica.

Ara com ara no passem d'un migriadíssim règim pre-autonòmic. Comparant-lo amb l'objectiu d'autogovern

de les Illes que propugna el PSM, resulta gairebé una caricatura. No obstant això, és dins l'estret àmbit de les seves competències que la futura autonomia comença a guanyar —o a perdre?— les primeres batalles. I potser el retret més greu a fer als nostres Consells seria la seva timidesa, el temor a anar massa lluny en tots els àmbits de la vida insular. Nosaltres desitjariem uns Consells que en tot moment i davant tot problema de les Illes fessin sentir la seva veu i la seva voluntat de futur. Allà on no arribin encara les seves competències —escandalosament minses per voluntat del centralisme— que hi arribi almenys la seva veu, la seva autoritat ètica com a representació —d'altra no en tenim per ara!— d'uns pobles que volen iniciar ja un futur més lliure.

Es imprescindible que el Consell General Interinsular deixi per sempre d'esser un simple hereu rejuenit de l'antiga Diputació Provincial i es transformi en l'òrgan de representació autònoma —transitòria, és clar!— dels pobles de les Illes i esdevengui portaveu i interlocutor màxim davant el govern central. Per això urgeix que doni resposta a les qüestions concretes que es van plantejant dins els territoris insulars, sense temor a ficar-se dins terrenys aparentment reservats a l'acció de tal o tal miserable "Delegación Provincial" del Ministeri tal o tal. Facem de l'autonomia l'eina que el nostre poble reclama per construir una nova societat, un nou futur.

En el terreny de l'atur voldríem sentir la veu clara del Consell General Interinsular. I no tan sols per sortir del

pas davant un problema d'ocupació de dependències municipals per un grup de marginats. El Consell General Interinsular es troba obligat a plantejar al govern central la delicadíssima situació econòmica i social que avui pateixen les Illes. Els paradisos turístics moren ja per sempre. Es una Mallorca sacsejada per l'atur, la crisi econòmica i la delinqüència que se'n deriva la que tenim entre mans. I la que els organismes preautonòmics han de gestionar. No cal dir que el problema de l'atur no es resol amb una subvenció d'urgència per tancar la boca a uns marginats i guanyar una partida política abans que una altra força política la capitalitzi. Necessitam una estratègia econòmica racional i coherent. I una estratègia laboral també. I a més a més —per què no?— una estratègia global d'aprofitament dels recursos humans i de les fonts de riquesa de les Illes. No és possible ja seguir amb la improvisació actual on les solucions d'urgència són la tònica d'actuació.

El control del subsidi de desocupació. Les obres que canalitzen una força laboral ara immòbil i inoperant. Les alternatives a la desocupació juvenil. Les exides a la tragèdia dels marginats... són tasques que cal emprendre amb tota urgència. Serà en aquest problema concret —i en tants d'altres— que la nostra autonomia començarà a demostrar-se com a eina de futur. O a anunciar el descens de Mallorca davant l'autonomia. Ara com ara la tònica és descensada i pessimista. La nostra autonomia no és encara una eina. El PSM vol fer de l'autonomia una eina de canvi. I una arma d'alliberament.

No és per dir que els torts hi ve-
gem millor —sempre hi he d'insistir.
L'ull orb és un, no tots dos—, la qüestió
és que no hi pot haver recuperació na-
cional després de segles d'alienació (sí,
hi ha ulls orbs, i caps orbs, o torts) si
s'obliden les passades que ens han fet.

A Gal·les i Escòcia —on sembla
que estan pitjor que nosaltres, tot i
que sempre han tingut més "democrà-
cia"— ho veuen i exigeixen legalment
i COM A FONAMENT DE L'AUTO-
NOMIA la devolució dels drets histò-
rics "perduts" —és un eufemisme—;
lluiten per la "DEVOLUTION ACT",
"LLEI DE RESTITUCIO".

A Gal·les i Escòcia estan així com
arribarem a estar aquí si no anam vius.
(L'Ull Orb us recomana quelleguem
la crida d'El's Marges "Una nació sense
estat, un poble sense llengua?" que va
reproduint M.S.). I aquí (lleu Mallorca,
i resta de Països Catalans) tots els
polítics —l'excepció torna reforçar la
regla— amb les vies constitucionals cap
a l'"autonomia" (143-151) sembla
que han perdut el nord i ja tenim to-
thom embullat. (Tothom dins l'embut
d'UCD, vull dir).

Qui se'n recorda de les lleis de
NOVA PLANTA? Parla-los a tots
aquests espanyolistes embullatrosques
del DECRET DE NOVA PLANTA i
veureu com callen tot d'una. La
CONSTITUCIO simplement hauria
d'haver anul·lat aquell decret i ningú
ens hagués pogut parlar de separatisme
(i a partir de la nostra sobirania
històrica ens haguéssim posat al dia).
Però... si no és qüestió d'histori-
cisme, renunciem als nostres drets
i embullam al poble. Recordau que,
per compensació natural, l'ull sà té
la potència seva i la que tendria l'ull
orb. Salut.

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de
Mallorca.

Responsable:
Rafel Oliver Piguillon

Consell de Redacció:

Antoni Alomar

Joan Perelló Ginard

Damià Pons Pons

Col·laboradors:

Joan Adrover, Miquel Adrover,
Victor Alomar, Jaume Armengol,
Daniel Bastida, Josep Bernat, Mar-
galida Bufosa, Llorenç Capellà, Mar-
galida Capellà, Joanot Colom, Guillem
Coll, Jaume Corbera i Pou, Assump-
ció Cortés, Joana Ma, Fiol, Climent
Gara, Eberhard Grosske, Pere Jofre,
Miquel Llambies, Josep Maria Llom-
part, Isidor Mari, Joan Masquida,
Santiago Miró, Llorenç Mora, Jaume
Morey, Andreu Murillo, Andreu Ol-
iver, Biel Oliver, Jaume Obrador, Guil-
lem Pons, Damià Ferrà - Ponç, Pere
Sampol, Antoni Serra, Sebastià Se-
rra, Jaume Sureda, Joan Tortella,
Francesc Trobat, Jaume Vidal.

Corresponsal a Catalunya:

Lluís Garcia Sevilla

Corresponsal del País Valencià:

Antoni Ortega

Fotografies:

Pere Escala

Edita:

Partit Socialista de Mallorca

Redacció i administració:

Carrer Temple, 7, Ciutat de Mallor-
ca.

Tel. 22-14-14.- 221626

Impremia:

Editoria Balear S.A.

Dipòsit Legal: PM 511-77

El passat dia 9 de febrer el PSM celebrà una festa autonomista a la Pla-
ça Major de Ciutat que convocà, malgrat la convocatòria apressada, més d'un
mil·lenar de persones. L'acte fou una passa més per l'autonomia per la via de
l'article 151. Hi actuaren Aliona, Sa Gavella... En Damià Ferrà Ponç, En
Sebastià Serra i En Jaume Obrador s'encarregaren dels parlaments entre actua-
ció i actuació.

Els ajuntaments i l'educació

La lluita per la normalització de la nos-
tra cultura ha de passar irrenunciablement
per la conquesta d'una nova escola, una es-
cola que formi part de la comunitat i més
oberta a la vida, perquè així podrem co-
nèixer la nostra realitat.

L'escola ha d'esser un servei públic i
fonamentalment basat en la gestió demo-
cràtica de la institució educativa, per tant,
en la participació de tota la comunitat. A
dins l'escola és natural que hi ha d'haver
una convivència social facilitada per la seva
estructura autònoma, amb projecció social.
Però també hem de pensar que uns
dels mals que s'haurien de combatre i fer
desapareixer per sempre és el centralisme
a què està sotmès el sistema educatiu i
així possibilitar el procés de democratitza-
ció de l'escola, la qual cosa el govern no
pareix estar disposat a concedir ja que és
imminent l'aprovació de lleis en el camp
de l'educació fortament centralistes i anti-
democràtiques.

Per altra banda és evident que un
sistema d'autogovern de les comunitats
autònomes, aquí en matèria d'educa-
ció, afavoriria el canvi social, i a
més el poder polític es trobaria a prop de
la realitat educativa, perquè seria el poder po-
lític de la mateixa comunitat i així afavori-
ria la participació i control per part de tots
els implicats en la dinàmica del fet educa-
tiu. Seria la mateixa comunitat la que es
convertiria en educadora.

D'aquí es pot treure com a conclusió
que el poder públic que a l'actualitat po-
dria participar del canvi de l'escola seria
l'Ajuntament, perquè és el que està més a
prop de la realitat; tant és així que la polí-
tica educativa i cultural de l'Ajuntament
no s'ha de limitar a facilitar el progrés a
l'escola sinó que, al mateix temps, ha de
procurar potenciar totes les activitats cul-
turals que li sigui possible. Per aconseguir
això les funcions de l'administració local
han de sofrir una àmplia transformació, i
és urgent definir amb termes concrets el
paper dels ajuntaments en el terreny de
l'educació.

La crisi de l'educació i de les institu-
cions educatives situen l'actuació dels mu-
nicipis en una impotència generalitzada i
de no participació amb la marxa de l'escola.
En aquest terreny, les competències
dels ajuntaments estan molt limitades, per-
què la seva participació es redueix, en ter-

mes legals, a:

—Pagament del terreny i/o a la colla-
boració en la construcció dels edificis es-
colars. Els edificis queden en propietat de
l'Ajuntament, la qual cosa suposa una sèrie
de responsabilitats.

—La conservació dels edificis escolars
d'EGB, que inclou netejia, il·luminació,
vigilància, etc...

—Col·laboració en l'adquisició del mo-
biliari escolar.

(ara es redueix en el preescolar, o a
mobiliari no d'aules).

—Material escolar i pedagògic... (1).

Se'n podrien anomenar més però l'es-
pai dedicat en aquest article no dona per a
més, però sí que conve indicar que a ve-
gades els ajuntaments col·laboren en qualque
cosa més com és el cas de Ciutat on l'ajun-
tament té un patronat de guarderies, però
també s'ha de dir que el edifici propietat
de l'ajuntament no poden dedicar-se a ac-
tivitats no escolars obertes a la població
sense el permís de la delegació del Minis-
teri d'Educació, el que fa que l'escola no
resti oberta a la comunitat.

L'Ajuntament normalment hauria de
posar en funcionament biblioteques o bi-
blioteca (Ciutat o poble), pressionar per la
progressiva normalització de la nostra llen-
gua, generar tot tipus d'activitats culturals
en col·laboració de les entitats correspon-
ents, promoure activitats d'esplai, vetlar
per la plena escolarització, bon nivell peda-
gògic de les escoles etc.

Per acabar pensem que si l'Ajuntament
teòricament és allà a on ens hem de reunir
per organitzar la nostra convivència com a
poble, l'escola és per organitzar la con-
vivència dels educats, viure i jugar plegats
el que han de poder autogestionar amb tota
llibertat, quan sigui possible.

NOTA

1.— Veure Perspective escolar, N.º 24.-
Abril 1978, article de Jordi Vives "Reflex-
ions entorn a les possibilitats d'acció mu-
nicipal..." Pàgs. 19-23.

Cuadernos de Pedagogía, N.º 53.-
Maig 79.— Figueras-Jaconet "El Estado,
poder local y competencias municipales".
Pàgs. 34-38.

Tomeu Mulet

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA
és popular i és de Mallorca

MALLORCA SOCIALISTA.— Pàg. 2

Encara mor a l'exili un democrata

Vaig conèixer a Antoni Maria
Sbert envers els anys que precediren
la República, ja caiguda la Dictadura
de Primo de Rivera. Havia estat alliberat
del desterrament a l'illa de Fuerteventura
a on el confinà el dictador. El general
havia dit, referint-se a l'Sbert, en prova de supina incultura
o de casticisme xerès: "Sbert, Sbert,
con este nombre debe ser extranjero".

L'arribada a Barcelona de l'amic
fou triomfal i va haver d'adreçar-se als
ciutadans des del balcó de l'Hotel Re-
gina al carrer de Vergara. A la nit li do-
naven un àpat els republicans més re-
levants del moment.

Molts d'anys després, durant la
guerra els 1936 y 37, el destí em pro-
porcionà l'oportunitat d'estar en con-
tacte amb ell, sobretot per la circum-
stància de dirigir i viure a la Residència
d'Estudiants, al carrer d'Urgell a on
també varen romandre aquells mesos
Gabriel Alomar, el meu pare, y el po-
eta Roselló-Pòrcel.

Quan Ignasi Ferretjans arribà a
Barcelona, fugint del feixisme de Ma-
llorca, i em va fer sebre dels seus de-
sistis d'adreçar-se per ràdio als compa-
nyes, vaig visitar a l'Sbert qui ens va
proporcionar el locutori de la Genera-
litat —llavors era Conseller d'Educa-
ció— sense voler saber d'avanç el tipus
de parlament que utilitzaria En Ferret-
jans.

També per aquelles dates, els so-
cialistes editaven un Suplement de "El
Obrero Balear" a l'impremta del Con-
vent dels Salesians, a la Carretera de
Sarrià, i vaig demanar a l'Sbert un arti-
cle que va aparèixer al número 4 de ju-
ny del 37.

La personalitat d'Antoni Sbert
deu ésser valuada principalment com a
lluïtador per la democràcia i per haver
sabut unificar el moviment estudiantil
y aproximar-lo als corrents socialistes,
per primera vegada, pot ser, com a po-
tència de lluita per la llibertat. Va tenir
gran prestigi com organitzador de
masses i malgrat que el centre d'acti-
vitats fou la Universitat, ell no era un
intel·lectual ja que va escriure pocs ar-
ticles. Per això crec que aquestes línies
que em va donar per a "El Obrero Ba-
lear" tenen un valor innegable.

Ara és mor, a l'exili a Mèxic, a on
tenia una oficina de turisme juntament
amb un dels fills de l'Alcalá Zamora.
Ha refusat morir a la terra. Encara un
demòcrata i republicà que mor a l'exi-
li.

Victor Alomar

SUSCRIVIU-VOS
A UNA REVISTA AL SERVEI
DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

lluc

Apartat 619
PALMA DE MALLORCA

La desil·lusió de la democràcia

Darrerament hem observat a la premsa una interessant polèmica al nivell de l'Estat sobre la situació real de la democràcia. En trobem amb una situació de desconfiança sense una perspectiva d'intervenció de tots els ciutadans en la vida política, ni a través dels ajuntaments, organismes preautònoms, i encara menys a través del Parlament de l'Estat. És cert que diverses organitzacions: moviment ciutadà, cooperatives, associacions de pares, sindicats, associacions culturals, estan fent esforços però cal dir que no es pot parlar d'un moment gaire esperançador veient els resultats concrets que s'han obtingut.

L'enfortiment de l'anomenada societat civil, la qualitat de la vida, la denúncia de la corrupció, el pensament crític, les forces directes de democràcia... en definitiva el contingut ètic de la política, l'humanisme, queden enfonsats.

La condició actual de la democràcia representativa i pluralista és molt ambigua i de fet la participació real del ciutadà es veu limitada als processos electorals. Per tant la reflexió damunt la democràcia ha de ser profunda i hem d'aconseguir que la participació, la intervenció i la transformació de la societat sigui possible. En aquest sentit podem parlar de la necessitat de moralitzar en el sentit polític de tornar la moral perduda a la democràcia, de connectar amb les institucions i moviments socials de base. Per anar cap a una nova societat necessitem no només uns objectius programàtics, sinó també una concreció quotidiana a partir d'un veritable pluralisme, d'una autonomia dels treballadors i de totes les classes populars. En definitiva un objectiu és la defensa de les coses que semblen impossibles però són necessàries.

"En el darrer terç del segle XX la consolidació i l'enriquiment de la democràcia passen per l'extensió i desenvolupament no de la retòrica de les llibertats ciutadanes, sinó del seu exercici específic, en les formes més concretes, en els combats socials més immediats. Reclamar una llei del divorci que correspongui a la societat en què hom viu, demanar la despenalització de l'avortament, distingir entre drogues fortes i febles, oposar-se al suïcidi nuclear i al saqueig del patrimoni de la natura, postular una nova concepció del treball i de la producció, reivindicar el sentit progressista de la lluita feminista.

ta, de les minories sexuals, dels objectors de consciència, sentir-se identificat amb els moviments socials, amb els grups de base, són expressió d'unes expectatives socials que comencen a prendre caràcter imperatiu i el compliment de les quals és, per tant, la manera més efectiva de recuperar actualitzadament la democràcia. La seva acció és d'avantguarda, perquè a la nostra època la possibilitat més real de transformar la societat és en ella", diu a "El País" (24-25/11/80) Vidal Beneyto.

Feta aquesta reflexió general entrem a comentar la situació mallorquina. Els objectius dels nacionalistes d'esquerra són bastant clars malgrat moltes vegades ens faci falta concretar a cada moment la situació. També és clar que internament el PSM té problemes i que només amb feina, debat, preparació i sobretot bona voluntat es poden anar resolent.

La consolidació del partit és un dels objectius que s'està concretant en quatre aspectes fonamentals: presència, a tots els nivells possibles; preparació a partir de la coherència i del coneixement de la realitat; opinió i alternatives concretes.

Al mateix temps cal que el nostre partit sigui obert en un doble vessant, per una part detectar tota la problemàtica, donar-li alternatives, ajudar en definitiva; i per altra part obert a tots els moviments de base intentant una acció autònoma i global a tota la societat mallorquina. Fins i tot hauríem de parlar de pràctiques federatives amb els moviments de base.

Evidentment amb tot aquest plantejament es necessita treballar molt, enfortir el partit i tenir una vitalitat al mateix temps que els objectius socialistes autogestionaris i nacionalistes es van concretant de dia en dia.

La nostra participació en les institucions ha d'ajudar a fer possible totes les coses que hem dit, és a dir, opinió, alternatives, recollir les iniciatives dels moviments socials... El partit ha de ser obert i receptiu de tota la problemàtica que s'està generant i que si no som capaços de fer-ho els perills d'involució democràtica i de caure en el desànciu absolut són prou evidents.

Amb aquesta voluntat parlarem breument de les mocions presentades al darrer plenari del Consell G. Interinacional i dels seus

resultats. Els consellers dels dos PSM varen presentar diverses mocions amb resultats diversos. Les referents a la pàgina d'acord amb les reivindicacions de la Unió de Pagesos després d'una llarga discussió no varen ser aprovades. Una vegada més el paper de l'Administració Central, la manca de competències del CGI i, perquè no? ja podem parlar dels interessos de l'oligarquia que hi ha darrera el titular de la conselleria d'Agricultura del CGI. El proteccionisme damunt les classes populars agràries és totalment inexistència ara per ara.

Els nostres consellers varen insistir en el problema del transport aeri i sembla que les gestions per aconseguir un 30 per cent de descompte són en marxa. Demanàvem un 50 per cent. Tres aspectes prou importants aconseguits varen ser la convalidació dels ATS amb el títol universitari corresponent, la creació de l'escola d'enginyeria a nivell universitari i la creació d'"agregadures" i càtedres de català als centres de batxillerat i de formació professional de les Illes Balears. Respecte a la vigilància necessària als centres d'ensenyament perquè s'apliqui correctament el decret de "bilingüisme" el tema va passar a la comissió mixta CGI-Administració central.

Un dels temes bàsics és el de l'atur després de les darreres luites. El Consell de Mallorca ha resolt per quinze dies el problema de 150 persones amb sis milions de pessetes per als aturats sense subsidi, mentre es fan gestions per a solucionar la qüestió. En el CGI es va debatre el tema i els PSM a partir del criteri que es pot resoldre el problema donada la riquesa existent a les Illes i la possibilitat de pressió davant l'Administració varen intervenir assenyalant la necessitat d'una planificació per tot l'any '80, de tenir en compte sectors com la joventut, la dona, ensenyants, etc. que estan aturats sense subsidi i difícilment consten a les estadístiques. També varen intervenir sobre la necessitat del control de les irregularitats existents a l'Oficina de Control de l'Ocupació i en la necessitat que els aturats amb subsidi treballin en benefici de tota la col·lectivitat. Sabem que l'Administració central té la paraula però hi ha d'haver una voluntat col·lectiva a Mallorca de resoldre els problemes ja que aquí i ara pensam que és possible.

Sebastià Serra Busquets

JAUME SITJAR

Graduat Social

-Assurances Socials
-Assessorament laboral
-Tràmits de pensions
-Assessorament de petites i mitjanes Empreses
-I tot el relacionat amb el món laboral i la Seguretat Social.

Plaça OLIVAR, 7, Principal - C
Teléfono 223370 - Ciutat de Mallorca-

CORRESPONDÈNCIES COM CONSPIRACIONS

Vicenç Altaïo

Ciutat de Mallorca 1980

70 p. 300 ptes.

Distribueix: Ed. Moll i Llibres Catalans

Apt. 645 Ciutat de Mallorca

Marxisme i Nacionalisme

"En qüestions de marxisme l'ortodòxia es refereix únicament al mètode"
György Lukács

Per a transformar la realitat del nostre país en un sentit progressiu, ens és necessari clarificar la nostra entitat com a nació oprimida, així com quines són les vies de lluita per a avançar cap a una solució d'alliberament dins el socialisme. És per això, que la reflexió teòrica i política no pot ésser considerada un luxe intel·lectual, sinó una necessitat bàsica per a constituir un nacionalisme d'esquerra solid.

Potser una de les primeres coses a plantejar, és quina és la nostra concepció del fet nacional. Perquè per a nosaltres, l'alliberament nacional no és una simple tàctica, ni un objectiu a aconseguir entre altres, és el fonament —juntament amb la nostra concepció del socialisme— que informa tota la nostra pràctica, present, passada i futura.

No podem tenir per a dir que el marxisme en poques ocasions ha sabut donar un tractament correcte a les nacions oprimides, i que les adaptacions que se n'han fet al nostre país (especialment de part dels partits estatals) no ens satisfan ni poc ni gens. Nosaltres no creim en les al·legacions a un internacionalisme, que en definitiva encobreix

la preeminència de les grans nacions-estat sobre les altres nacionalitats.

Els fets —amb els que el s. XX ha estat tan abundant— són una gran lliçó per a tots els pobles. L'opressió sobre les nacionalitats de la URSS, l'"internacionalisme" xinès sostenit a Pinochet, Bokassa, Macias..., el terrible sacrifici de milers d'homes que havien cregut que lluitant pel socialisme guanyaven la llibertat per al seu país, el tractament donat per les "democràcies" occidentals com França, Anglaterra i Espanya a les nacions integrades dins les seves fronteres estatals, són coses que tot poble que vulgui ésser lliure no pot oblidar: després d'això ningú pot creure que el socialisme o la democràcia siguin "per se" la gran panacea de l'opressió nacional.

Avui cap poble del món pot aspirar a la seva independència i no és únicament i exclusivament a través de les seves pròpies forces, i cap poble conscient pot deixar de construir els seus partits exclusius i independents de voluntats foranes.

L'ortodòxia en marxisme és una qüestió de mètode, i el mètode està profundament vinculat a la lluita dels pobles, deixem per als que fan del marxisme una religió les citacions dels textos sagrats, i procurem aprendre de la història.

Mateu Morro

JAUME SASTRE SIMULACRE

Guaret

BARTOMEU FIOI
CONTRIBUCIO DE BÀRBARS

Distribució: LLIBRES MALLORCA, C/ Call, 1
Palma de Mallorca

Subscripcions i comandes: GUARET, Ferrocarril, 40 CAMPOS (Mallorca)

POESIA

Sa primavera ha arribat a

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Portegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia

S'oli
boutique

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

L'atur que creix i creix

L'atur és de fa anys, una espasa de Damocles que creix i creix d'una manera cada píc més amenaçant damunt el cap dels treballadors, per molt que es vulgui tancar els ulls a aquesta realitat.

Per bé que de l'atur se'n té una opinió general prou deformada i serà difícil de canviar, intentaré des de la meua condició de treballadora en actiu exposar els seus distints caires.

Sense dubte el més greu i de solució més difícil és el dels aturats sense subsidi, és a dir, aqueix sector d'aturats que ni tenen feina ni cobren un cèntim.

El ciutadà per les opinions que escolta no sap distingir entre parats que cobren i parats que no cobren, els afica tots dins el mateix sac i comença a amollar opinions alegrament quasi sempre en contra dels aturats.

Un exemple d'aqueixa inconsciència ens el dona una enquesta que està realitzant un diari local d'un parell de setmanes ençà.

Segons l'esmentada enquesta, els aturats són uns vividors i la feina és una cosa que en sobra.

Sense dir que no hi ha una petita minoria que s'aprofita del subsidi d'atur, els darrers esdeveniments protagonitzats pels parats sense subsidi deixen clar que ni tots viuen de l'atur ni que els llocs de feina són escassos.

Per tant la crítica no ha d'anar adreçada als aturats, sinó cap als qui permeten que existesqui aquesta situació. És a dir al Govern i als empresaris. Al Govern que no pren cap mesura de capasta per pal·liar aquesta situació i que de cada vegada més actua en defensa dels empresaris; per comprovar-ho n'hi ha prou amb pagar una ullada al discutit Estatut del Treballador.

Quant als empresaris, qualsevol treballador imparcial podria parlar de la quantitat d'hores extra que es fan a les empreses i que passen de molt les permeses per la llei, evitant així augmentar les

plantilles amb treballadors fixos o eventuals.

I no parlem d'una altra casta de picareasca com és ara la de agafar treballadors en atur sense declarar-los amb un acord "amistós" de: jo estalvi la seguretat social i tu cobres dos sous.

Aquest i molts més exemples podria posar aquí, encara que desgraciadament no hi hagi documents per demostrar-ho.

L'atur és una realitat i els aturats amb subsidi o sense veuen cada cop més difícil que se solucioni. Que l'atur augmentarà és una altra realitat i que possiblement molts dels qui ara tenim feina no estarem molt a fer créixer la llista dels aturats també.

Que hi ha solucions també és ver. Però això ja és una altra cosa que no és en les meves mans de contar i com diuen... Doctors té l'Església.

Maria Rosa
Bueno

El PSM i els treballs comunitaris

Per Jaume Obrador

A la campanya electoral del 3 A teníem com slogan "UNA VEU DEL POBLE A L'AJUNTAMENT". Això ens obligava, entre moltes altres coses, a ésser portaveu de les necessitats i problemes dels que no tenien veu, dels anomenats marginats. Ens hi comprometérem públicament a la primera sessió de constitució de l'ajuntament democràtic de Ciutat. I així pareix que ho han entès tant el poblat gitano, com els grups de La Sapiència i Assemblea d'aturats.

Ja en el programa dels 100 dies ens comprometérem a presentar des de la Comissió de Vies i Obres una reestructuració dels treballs comunitaris. La proposta fou mou polèmica, sobre tot degut a la denúncia de la pluriocupació començant pel funcionariat municipal i per l'anàlisi de les causes de l'atur i de la marginació. La proposta fou elaborada conjuntament amb representants dels grups d'aturats abans esmentats i, entre aplaudiments de moltíssims d'aturats congregats a la sala de sessions, arribà a ésser aprovada per unanimitat. L'element més important de la proposta era l'intent d'un nou tractament dels treballadors comunitaris i el compromís de la Corporació davant la problemàtica de la marginació social.

A partir d'aquest primer treball conjunt entre el regidor del PSM i els representants dels aturats, els contactes foren continus per elaborar propostes de projectes per a demanar subvencions per a treballs comunitaris i per elaborar mocions al ple per a pressionar en aquest sentit al Govern Central. En aquest sentit crec que hem estat conseqüents amb la nostra línia política d'impulsar al màxim la participació ciutadana i d'escoltar als afectats amb les seves reivindicacions.

Hem estat prou conscients que la defensa d'aquests sectors socials no té rendibilitat electoral i de que la premsa més dretana es cuida dia a dia de desprestigiar de forma camuflada o irònica a vegades, altres de forma més oberta, tot tipus de treball en defensa dels marginats. I no només la dreta cau en la trampa interessada de jutjar-los per alguns dels efectes de la marginació o de l'atur, sinó que hi ha gent que proclamant-se d'esquerreres, parla dels vagos, dels gats, dels lladres... sense tenir la gorada de denunciar-ne les causes: un sistema socio-econòmic que diàriament en tira tants dins la cuneta. Aixecar la veu en defensa d'aquests sectors i utilitzar les institucions per millorar la seva condició social, és incòmode i poc rendible, com deia abans. Però un partit que lluita per l'alliberament nacional i de classe ho ha de fer i és el que intentem fer des de la institució democràtica on treballem.

Per això aquests darrers dies el problema s'ha aguditzat amb la tancada de 4 representants de cada grup dels aturats, dins l'ajuntament de Ciutat. La premsa s'ha cuidat de dir que estaven tancats dins la presidència de Vies i Obres, cosa falsa, ja que estaven a una sala de veïnat. L'interès de certs mitjans de comunicació era de crear la imatge d'un president de Vies i Obres que es cuidava dels tancats i oblidava les tasques de Vies i Obres, les reivindicacions dels ciutadans. I això estava molt lluny de la realitat. Sense deixar cap activitat pròpia de la comissió de Vies i Obres el PSM va sostenir fortament l'acció dels aturats, encara que creia que allà on s'haguessin d'haver tancats era al Consell i no a l'Ajuntament. Però intervinérem en cercar el lloc més adequat per a la tancada, juntament amb el primer tinent batle; ens oferírem a ajudar-los en qualsevol problema que pogués sorgir; passàrem molt de temps amb ells, fora les hores de treball de l'ajuntament; assistírem a la manifestació que convocà el PSM juntament amb altres forces polítiques; repartírem propaganda per a concienciar del problema els ciutadans; etc... En una paraula, crec que una vegada més el PSM ha estat conseqüent amb la defensa dels interessos populars, sense por a embrutar-se les mans o sense estar pendent de consignes vengudes de fora Mallorca.

El que ens preocupa és que el problema no està resolt. Ha servit per pegar un crit d'alarma que va dur al batle, governador i delegat de treball a Madrid, i al Consell de Mallorca a donar feina per 15 dies a 150 aturats, mentre el President es comprometia a fer gestions per a respondre a les reivindicacions dels aturats. Però el que és cert és que el 10-10-79 un decret llei de col·laboració entre l'INEM (Institut Nacional d'Ocupació) i les corporacions locals per a la utilització dels aturats amb subsidi decretava la mort als treballs comunitaris. En el moment de la seva promulgació no vàrem denunciar dins un ple de l'ajuntament, a la premsa, a la ràdio i fins i tot per TVE. Diguérem ben fort que no hi havia alternativa als treballs comunitaris, els quals eren de moment gairebé l'única forma per a molts d'aturats per poder arribar a cobrar el subsidi d'atur fent un treball útil a la comunitat. Aquest decret per tant ha marginat per a sempre els marginats.

Nosaltres no ho podem permetre. Ho denunciàrem. Treball per a tots és un dret constitucional, és un dret humà. Callar és ésser còmplices. Hem de seguir pressionant als responsables des de les diverses institucions, al carrer i per tot.

**ARTICLES PER A NETEJA,
ADROGUERIA, PERFUMERIA,
FLORS I ARTICLES DE REGAL
"BAZAR ARAGON"**
Carrer Aragó, 140

LLEGIU

**ÚLTIMA
HORA**

DUES EDICIONS DIARIES

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

*** CUINES, * NEVERES, * MAQUINES DE RENTAR,
* TELEVISORS, etc.**

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

El turisme i l'economia de les Illes

Gairebé tots els estudis i totes les referències que es fan del nostre turisme atenen solament els vessants físics del fenomen: quantitat de viatgers arribats pels aeroports il·lencs, nombre de turistes allotjats a establiments hostalers, volum d'estades produïdes, dies de l'estada mitjana, nombre de persones ocupades al sector, etc. Molt poques vegades hom parla del nostre turisme com a factor de producció i com a element generador de renda. A més a més quan algú ha tractat aquests aspectes, habitualment ho ha fet de passada, a l'aviada i superficialment, tot i que la seva importància sigui cabdal.

La manca d'una visió econòmica del fenomen turístic i l'oblit de que part damunt tot és una activitat productiva generadora de valor afegit, ens fa caure sovint en el parany de confondre turisme i hostaleria.

L'hostaleria de les Illes al 1978 va crear un volum de renda de l'ordre dels 48,6 mil milions de pessetes, la qual cosa equival, si fa no fa, a un 20 per cent del total del pro-

ducte interior brut de la nostra economia. Dit, curt i ras, el 1979 l'hostaleria de les Balears va produir una cinquena part del valor total de la producció del nostre sistema econòmic.

Passa, però, que el turisme de les Illes no produeix només estades hostaleres. Endemés dona lloc a un corrent de despesa extra-hostalera que té una gran importància tant en termes absoluts com en termes relatius. A força de dir i repetir que els nostres turistes són molt pobres, que no porten diners i que no gasten, ens hem cregut que la renda turística és solament renda hostalera i res més. Per més que tothom sapiga que la renda turística és la suma de la renda hostalera i de la renda corresponent a la producció de tots els altres sectors productius afectats per la despesa dels turistes, quan un creu que aquest segon sumand és gairebé igual a zero, l'error d'identificar producció turística i producció hostalera es fa inevitable.

Fins ara s'han fet poques investigacions

directes sobre el valor de la despesa turística no hostalera. Solament l'"Evolució Econòmica, 1978. Les Balears" en el seu capítol de comerç se'n ocupa amplament i acurada, establint unes estimacions que obren la porta a una avaluació completa del valor de la renda turística balear.

Seguint aquest camí, a l'agost del 79, amb la col·laboració d'un gabinet d'investigacions socials, hem realitzat una enquesta directa sobre una mostra aleatòria, estratificada i proporcional de turistes espanyols i estrangers. La tabulació dels resultats està encara en fase d'elaboració, però hom pot anticipar que la despesa mitjana per estada dels turistes de les Illes es situà a la temporada alta de l'estiu per sobre de les mil quatre-centes pessetes.

Anticipant el resultat que ha de donar el tractament rigorós de la informació recollida per l'esmentada enquesta i tenint degudament en compte les variacions de la despesa turística a les temporades mitjana i baixa, sobre la base de les mateixes fonts

utilitzades per "Evolució Econòmica, 1978. Les Balears", hom pot afirmar que el 1978 la renda turística no hostalera de les Illes no es situà per davall dels 35,5 mil milions de ptes.

La suma de les dues partides esmentades: 48,6 mil milions de producte interior hostaler a preus de mercat i els 35,5 mil milions de producte turístic no hostaler faria possible d'avaluar el total de la producció interior balear deguda directament al turisme i que romandria situada a l'entorn dels 86 mil milions de ptes., la qual cosa equival aproximadament a un 35 per cent del valor final a preus de mercat del total de la producció interior de les Illes. D'altra banda aquestes consideracions permeten de dir que la renda turística no hostalera és gairebé igual a tres quartes parts de la renda turística hostalera. Ambdues magnituds, per tant, mereixen una consideració similar.

Miquel Alenyar i Fuster

La revisió del Pla Ribas-Piera (i II)

Això que ve ha estat pres de la penòncia que hem presentat a la Comissió formada amb motiu de l'esmentada revisió.

Respecte al MODEL TERRITORIAL som de l'opinió que Ciutat no ha de seguir creixent com fins ara perquè això significaria una acumulació de serveis i activitats en detriment de la part forana. Les mesures per aconseguir-ho les ha de donar el Planejament Territorial i fins que aquest no s'aprovi, la superfície de sòl urbanitzable de Ciutat no ha d'augmentar per tal de no condicionarlo. Cal tenir en compte que el dit sòl, juntament amb l'urbà, és més que suficient per absorbir el creixement previsible.

Quant al MODEL DE CIUTAT, estam d'acord a mantenir el propòsit del pla vigent, que és basar en descentralitzar els serveis excessivament concentrats en el Cas Històric per mitjà d'una estructura policèntrica formada per una nuella perifèrica d'equipament connectada per una xarxa de comunicacions circumferencials. Per això caldrà mantenir els Sectors d'Acció Preferent del Pla Ribas-Piera, revisant-ne el contingut i acompanyant-los amb iniciatives municipals d'equipament.

La QUALIFICACIÓ DEL SÒL cal que sigui estricta, perquè la urbanització de terrenys es produeixi a través de la gestió privada de Plans Parciais amb les oportunes cessions gratuïtes de zones verdes, esportives, vials, d'aparcaments públics, etc. L'Ajuntament té el deure de garantir la qualitat del planejament, de la urbanització i la realització de les zones verdes.

La ZONIFICACIÓ, és a dir les diferents menes d'ordenances d'edificació, han de ser adequades a les edificacions existents: cases baixes entre mitjanes, xalets, etc. per no deixar edificis fora d'ordenació en els quals llavors no poden fer-se segons quines obres, i perquè no es transformi el caràcter de les barriades. Una excepció d'aquesta adequació cal que siguin els casos en què les actuals edificacions provoquen altes densitats.

Les zones extensives i urbana-jardí han de ser de cases baixes (amb un màxim de dues-tres plantes), bàsicament d'una família. Les ALTURES de les edificacions no han de ser a cap zona superior a l'amplària del carrer, perquè si no es provoca una falta d'asolellament.

Les DENSITATS de saturació, és a dir, a les que es pot arribar, creim que no han de ser en sòl urbà superior a 500 Habitants per Hectàrea, ja que per damunt de 300 Hab/Ha el sòl necessari per als equipaments, zones verdes i infraestructures hi cap molt difícilment. Les densitats permises pel Pla vigent són de 850 Hab/Ha en Zona Intensiva B i 1.100 en Intensiva A. Per reduir-les s'han de disminuir altes i assignar solars buits per als equipaments necessaris.

S'ha d'estudiar un sistema d'EQUIPAMENTS col·lectius per a tota la ciutat basant-se en uns estàndards (m2 de sòl per habitant). Els equipaments de cada barri han de ser al mateix barri. És absurd pensar que és bona cosa que molta de col·legis estiguin concentrats a un lloc de Ciutat amb els problemes de desplaçaments dels nins i per tant de l'augment del trànsit.

El nivell dels estàndards d'aquests equipaments respecte als normals ha de ser fixat segons la seva importància. El sòl escolar en el futur no ha de ser escàs. També són importants les zones verdes i esportives així com les comercials (mercats municipals), sanitàries, assistencials (locals i residencials per a veïns), cívics (locals per a associacions, clubs, etc.) etc.

Respecte al TRANSPORT opinam que cal donar prioritat al col·lectiu per damunt del privat i a la bicicleta damunt l'automòbil. Per això s'ha d'evitar construir massa aparcaments que amb la seva capacitat de generar trànsit augmentin l'actual caos urbà. S'ha de posar traves a la lliure circulació del cotxe i recuperar la ciutat per al transeünt. El cas antic que és patrimoni històric de tota la ciutat, som del parer que cal arribar progressivament a reservar-lo per

Com volem les associacions de veïns que es revisi el Pla General de Ciutat?

al transeüts. S'han de crear carrils o carrers per a ús exclusiu de l'autobús o la bicicleta. L'autobús ha de ser més ràpid i subvencionat al màxim per afavorir-ne l'ús i, per tant, rendibilitzar les esmentades subvencions.

Les barriades que no en tinguin, cal que siguin dotades de les INFRAESTRUCTURES bàsiques (pavimentació, acer, canonades del servei d'aigua, clavegueres i drenatge) aplicant contribucions especials inferiors al 90 % que fixa el decret 3250/76.

En la GESTIÓ DEL PLA l'Ajuntament ha de ser part activa, reservant pressuposts per poder urbanitzar en cas d'incompliment de terminis per part de la propietat privada i recuperació dels costos a través del lloguer de solars.

Ha de promoure terrenys econòmics en els quals les classes treballadores a través de cooperatives amb participació municipal o mitjançant autoconstrucció assegurada per tècnics al servei del municipi, puguin tenir accés a vivendes barates. També és el cas de les vivendes de protecció oficial. Així mateix ha de potenciar, a través d'expropiacions o de cessions d'acord amb la llei del Sòl, compres, etc., el Patrimoni Municipal del Sòl per poder controlar la especulació amb solars, així a través del seu lloguer juntament amb la imposició de termes d'edificació. De cap manera l'Ajuntament podrà perdre la propietat d'aquest sòl.

Trobam que s'han de fer plans de Rehabilitament en el CAS HISTÒRIC a fi de sanejar vivendes, dotar-lo d'equipaments i protegir els seus valors arquitectònics i culturals sense que això signifiqui en cap cas l'expulsió dels seus habitants actuals.

Ens oposam a la construcció amb qualsevol excusa (descarrega de petroli, canal Rin-Roine, OTAN, etc.) d'una

DARSENA al mig de la badia de Ciutat ja que en degradaria les aigües i convertiria en zones portuàries d'altres que ara són residencials.

COM VOLEM QUE SIGUI FETA LA REVISIÓ?

Sabem què és que no volem: que sigui feta darrere els qui usaran la ciutat, dels qui n'hauríem de ser els propietaris: els seus habitants.

Per això proposam que el pla sigui descompost per barris, que en l'arreglada d'informació participin equips formats a les barriades, que es doni gran difusió i siguin debatudes les alternatives contingudes en l'Avanç de Planejament tant al nivell de la ciutat com barri per barri, amb participació d'Associacions de Veïns i Entitats amb un interès i activitat demostrats en qüestions urbanístiques.

Després de l'aprovació inicial del Pla s'ha de repetir aquest mateix procés: extensa exposició i debat als dos nivells citats.

A les discussions de la Comissió per a la revisió del Pla General la dreta sorprenentment ha acceptat moltes coses de les que expòs aquí. Ja veurem què succeirà quan s'acabi el moment de les paraules i comenci el de les pressions.

Manuel Cabellos, tècnic representant
de les associacions de Veïns

Per una economia aclaridora

Avui que ens trobam en una època de revisió dels esquemes econòmics, i de recerca de noves orientacions que siguin més afins per al present i al futur, cal que no oblidem la realitat que ens trobam: la de la manca de confiança en el procés autonòmic i la decisió cap a la transferència de competències com més ampla millor tant quantitativament com qualitativament, és un dels impulsos que han de menester les instàncies revitalitzadores de la nostra economia, juntament amb una política duita i planificada a les Illes, i sobre tot que no sigui de pedaçs calents, sinó directa i eficaç. La necessitat que els beneficis o superàbits siguin re-invertits aquí, és un dels motius crítics per a fer-ne una exigència, és un absurd que centenars de milions siguin extrets a les Illes i no se'ls controlés a fora d'aquí.

El desequilibri intersectorial que patim, estant pendents del turisme que a solució general, s'ha de rectificar a favor d'unes alternatives potencialitzadores de recanvi del model: la indústria i l'agricultura necessiten esser potenciadades amb els límits conseqüents per a la primera, amb decisió.

Farem també un balanç, illa per illa, dels recursos disponibles, que ens ha de

permetre la planificació de la pròpia realitat, amb estudi de l'aprofitament que s'en pugui fer tant natural com amb la indústria i transformació. S'han de fer també uns estudis complets sobre els costos de la insularitat i la incidència que tenen damunt els productes i transports que és una vessant important per a la competitivitat.

El turisme que ha estat, i que continua essent la peça clau de l'economia il·lenca, haurà de menester un tractament intensiu, i així com vagin passant els anys, necessitarà millores graduals, i re-estructuracions sonals que permetin re-adequar les altes temporades perllongant la seva atracció i competitivitat per als viatgers.

Finalment vull afegir que l'estudi del model de societat que volem, ens duri a una pràctica correcta per als interessos dels mallorquins i de la classe de vida que vulguem i puguem dur d'acord amb les nostres possibilitats, comptant amb que els òrgans d'auto-govern de què puguem disposar ens permetin realitzar les nostres decisions.

Guillem Adrover

VIATGE A CUBA AMB "MALLORCA SOCIALISTA" SORTIDA SEGONA QUINZENA DE JULIOL PREU: 69.000.— pts.

ITINERARI

Dia 18 juliol. — MADRID — L'HAVANA. — Sortida en vol de Cubana de Aviación. Arribada a l'aeroport José Martí de l'Havana. Rebuda i trasllat a l'Hotel Sevilla o Collina de l'Havana. Desdèjuni. Matí lliure. Pensió completa.

Dia 19. — L'HAVANA. Estada a base de pensió completa a l'hotel. Tot al llarg de la setmana es farà un recorregut per l'Havana antiga: carrers, places i fortificacions de l'època colonial que evocuen romàntics records de la ciutat fundada a començaments del segle XVI. Tarda lliure.

Dia 20 al 27. — L'HAVANA. Estada a base de pensió completa a l'hotel. Dies lliures durant els quals podrà participar a les visites facultatives que ofereix el Buró de Cubatur a l'hotel: Varadero, Jobaco, Tropicana, etc.

Dia 28. — L'HAVANA - Madrid. Desdèjuni a l'hotel per als clients que viatgen amb la modalitat de pensió completa. Matí lliure. Hora baixa trasllat a l'aeroport. Sortida en vol de Cubatur. Arribada a l'aeroport de Saragat i fi del viatge i dels nostres serveis.

EL PREU INCLOU:

— Passatge seri vol regular Cubana de Aviación, classe turística, en els trajectes MADRID/L'HAVANA/MADRID.

— Estada a l'hotel Sevilla o Collina de l'Havana, en règim de pensió completa, a habitacions dobles, triples o quadruples.

— Traslats aeroport/hotel/aeroport.

— Visita de mig dia de duració a l'Havana colonial.

— Visat.

— Passatge seri Ciutat de Mallorca/Madrid/Ciutat de Mallorca (es contractarà un vol "xàter" per aquest viatge, el qual no sortirà molt més car).

EL PREU NO INCLOU

— Extres o qualsevol servei no especificat en aquest itinerari.

— Passatge seri Ciutat de Mallorca/Madrid/Ciutat de Mallorca (es contractarà un vol "xàter" per aquest viatge, el qual no sortirà molt més car).

IMPORTANT

ES PREGA LA URGENT PREINS. CIPICIO DE TOTS ELS INTERESSATS PERQUE CON MES ALT SERA EL NOMBRE DE VIATGERS MES S'ABARATIRA EL COST DEL VIATGE. TELEFONAU AL 221414 I 221626.

ORGANITZA

TULSA

Iugoslavia: Un bo federació socialista a

Iugoslàvia, des de fa cert temps és notícia, degut a la llarga malaltia del seu president Josip Broz Tito. Es per això que aprofitant aquesta situació pot ésser interessant donar una sèrie de notícies sobre aquest Estat, lloc on es donen unes condicions parel·les a les de l'Estat Espanyol, quant a estructures territorials i lingüístiques, a més d'ésser un país el model polític adoptat pel qual ens pot servir com a referència a l'hora d'estudiar i determinar el tipus de societat que nosaltres volem construir com a nacionalistes i socialistes autogestionaris.

La República Socialista Federativa Iugoslava, és un estat modern, constituït després de la 1a. Guerra Mundial en base als territoris de Sèrbia, Montenegro, Bòsnia i Herzegovina, Eslovènia i part de Carniola i del Banato. L'any 1929 adoptà el nom de Iugoslàvia.

Amb la pujada al poder del mariscal Tito, el mes de març de 1945, i la proclamació de la República Federal Popular com a resultat d'unes eleccions el mes de novembre del mateix any, s'acaba amb la monarquia. El mariscal Tito ha detestat el poder des de llavors passant per una sèrie d'eleccions, ha aconseguit juntament amb els pobles del nou estat grans conquestes d'ordre social, polític i econòmic, que mereixen un estudi profund apart.

La RSFI comprèn set

grans territoris que constitueixen sis repúbliques i dues províncies autònomes. Les repúbliques són: Sèrbia, capital Belgrad; Croàcia, capital Zagreb; Eslovènia, capital Ljubljana; Montenegro, capital Titograd; Macedònia, capital Skoplje i Bòsnia-Herzegovina, capital Sarajevo. Les dues províncies autònomes són: Kosovo-Metohija, capital Pristina i Vojvodina, capital Novi Sad, ambdues anexionades a la república de Sèrbia. Les llengües oficials són el serbi, el croata i l'eslovè.

Amb la Constitució aprovada el 21 de febrer de 1974 es va cloure un procés de reforma constitucional començat l'any 1970 per iniciativa de l'Assemblea Federal, que donà per acabat un període de temps durant el qual les bases havien estat dirigides per les històriques decisions del que va ésser la 10a. sessió del Consell Antifeixista d'Alliberament Nacional de Iugoslàvia, aportant canvis importants al sistema socioeconòmic i polític. La nova Constitució intenta crear les condicions perquè els treballadors esdevinguin el factor essencial de les relacions d'autogestió, perquè sien ells els qui realment dirigeixin la producció i gestionin el seu resultat. Per dur a la pràctica aquesta idea, la primera passa a donar fou l'eliminació del sistema de representació i de deliberació indirecte, substituint-lo pel sistema de dele-

gació, que permet als treballadors participar directament en la gestió dels quefers socials i econòmics. Les assemblees esdevenen així els òrgans de l'autogestió. La Constitució fixa també

Delegats de les organitzacions i comitès autogestionaris.

CONSELL EXECUTIU FEDERAL

DELEGATS DE LES ORGANITZ. SOCIALS I POLITIQUES

LLISTA DE CANDIDATS

Dels Consells d'Organitzacions Autogestionàries i de les Assemblees

UNA CASA ESPECIALITZADA EN ALTA FIDELITAT

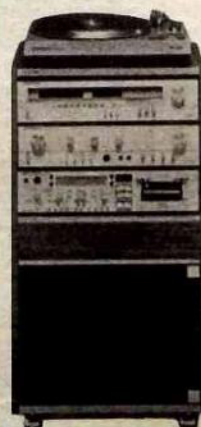
imatge i so

- * So Professional
- * Lloguer de pel·lícules
- * Cinema
- * Alta Fidelitat
- * Televisió
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 29 61 74

CIUTAT DE MALLORCA

"TELE-10" VOS OFEREIX, LA MILLOR ECGN I EL MILLOSER

Televisors, equips musicals
compactes i reproductors

Cuines, rentadores, neveres
congeladores, electrodomèstics
geleres i demes articles

TOT EL QUE VENES AQUEST MES, TIRAM

ELECTRODOMESTICOS

Carrer Nicolau de P... 16 Ciut...

750

Un bon model de sistema autogestionada

La tasca futura del paper i de les responsabilitats de les diferents repúbliques i províncies autònomes socialistes davant el projecte de creació i realització política comú. L'Assemblea Federal veurà també mo-

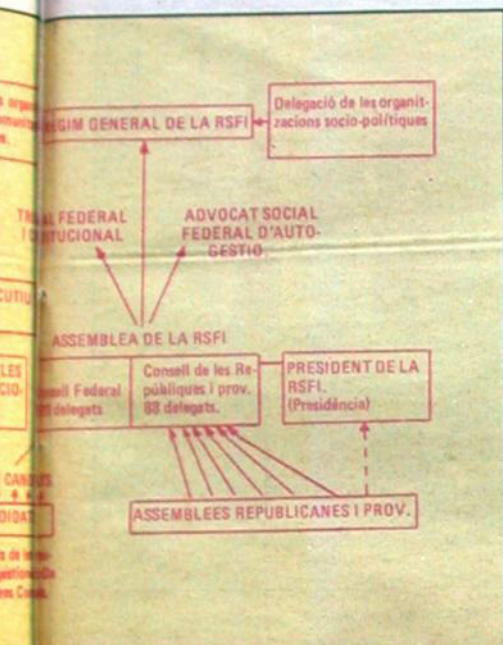
dificada la seva estructura per tal de facilitar les noves funcions i posicions de les repúbliques i províncies pel que fa al seu propi desenvolupament i al de l'estat en conjunt, donant-se així garanties

de la unitat i cohesió de la comunitat iugoslava.

Per altra part, la Constitució confirmà una vegada més la trajectòria de la lluita de iugoslavia en favor de la pau i la no-intromissió dins els afers d'altres països, juntament amb totes les forces progressistes del món.

A tot l'esmentat cal afegir que la nova constitució a més de posar en vigor un nou sistema polític fonamentat sobre els principis de la democràcia directa i dels mandats de delegació, fixà els terminis d'elecció de les noves assemblees. L'Assemblea Federal abans de constituir-se es trobà amb la necessitat d'haver d'eleger prèviament les assemblees de les sis unitats federals i abans d'això encara les assemblees de centenars de comuns, el que vol dir els milers d'organitzacions i comunitats d'autogestió que les componen (veure esquema). Amb aquest sistema es pot dir que quasi un de cada deu ciutadans actius participen directament en la gestió del sistema.

Un aprofundiment i estudi sobre aquestes qüestions seria molt interessant que fos duit a terme, ja que l'anàlisi dels problemes de la posta en pràctica d'un sistema socialista autogestionari, com és el cas de la RSFI, pot significar un aclariment dels objectius que ens mouen com a partit a lluitar per un nou model de societat, el qual cal definir i concretar.

LOGAR

TECNICA, EL MILLOR PREU I EL MEJOR SERVICI EN:

ips musicals;
mulars
eta-vaixelles,
ades.
electrodomestics

ENES BO, SA I BARAT SACASA PER SA FINEFTRE

ESTABLIMENT

País de Mallorca

tel. 21750

Plantejaments guerrillers a Centroamèrica

Per Carles Manera

de guerrillers adscrita a la mateixa ideologia (1).

Malgrat això, la tàctica seguida ha estat la lluita de masses aïllament; es a dir, cada una d'aquestes organitzacions ha adoptat la seva pròpia estratègia i l'ha aplicat sense veïtat de centralitzar les forces oposades, emmarcant els diferents sectors en una perspectiva d'unitat. Tal volta sigui la revolució nicaragüenca el fet que ens demostra clarament fins a on pot arribar un poble movent per la necessitat i la unió dels seus distints sectors.

Però hem de senyalar igualment que l'apogeu guerriller ha estat possible gràcies al rebuig dels reformistes duit a terme pels partits comunistes, que representen una concessió descarada a la burgesia i a la seva estratègia de contenció dels avanços populars.

En la crisi del sistema, la burgesia centroamericana està cercant aquestes determinacions:

1.— Certs sectors són partidaris de la instauració d'un règim de tipus pseudodemocràtic, destinat a frenar el moviment popular i a contrariar-lo. Al mateix temps, es tracta d'agilitzar d'alguna manera l'economia mitjançant tímides reformes molt "revolucionàries" en els seus plantejaments inicials, però que no qüestionen en absolut les bases del domini estranger en els respectius països.

2.— Altres sectors burgesos reclamen un major domini en l'aspecte polític i per l'esclafament de qualsevol intent que surti de la "constitucionalitat" defensora del capital estranger.

3.— Finalment, vull veure un petit nucli de la burgesia que, allunyat de les taxes de superbeneficis adquirits per l'oligarquia monolítica, adopta una postura de lligam primària amb els exèrcits guerrillers per a

poder accedir a un poder econòmic que li està vedat.

Enfront de tot això, les organitzacions populars —algunes d'elles de nou creació— plantegen la necessitat d'un canvi històric en les relacions de producció. I aquest canvi el fundamen-ten mitjançant la lluita armada, guerrillera, unitat directament a un treball polític i militar intensiu a les àrees urbanes i rurals, donant gran importància a les primeres.

Perquè precisament una de les tòniques dominants en la lluita de masses dels països centroamericans és la guerrilla urbana. El tradicional "focus" guevarista, base i germen del moviment guerriller, donarà els seus fruits a països amb una dinàmica històrica determinada, i amb unes condicions orogràfiques també determinades. En tal sentit, el cas concret de Nicaragua ens permet veure que el focus guerriller del "Río Patuca" creat el 1962 del FSLN, serà la base d'operacions de la futura guerrilla, i el forjador de l'esperit militar dels seus primers integrants. Però les accions decisives tendran una unió molt directa amb el casc urbà: vegi's per exemple la tàctica del "Comando Juan José Quesada" en segrestar la casa d'un diplomàtic nicaragüenc a Managua (desembre del 1974); o l'assalt del Palau Nacional (agost del 1975).

No volem amb tot això menysprear els focus rurals, de gran importància i efectivitat. Però el que ens pensam que és clar és que no hi ha una subordinació de la ciutat al camp, ni d'aquesta a la ciutat, sinó que l'estratègia militar global integra conjuntament la lluita de caràcter "foquista", eminentment agrària, amb la de caràcter plenament urbà, conseguint-se així una simbiosi entre les dues tàctiques.

TELES MALLORQUINES I ROBA DE LLENGOS

a CAN OLIVER

Carrer Victòria. 1
Tel. 631288 Soller

SELVA

Per primera vegada participació pública en el darrer ple

En el darrer i únic contacte mensual entre el poble i l'Ajuntament celebrat aquest mes de febrer, entre altres coses es parlà, en primer lloc de la recollida del Fems, problema difícil de solucionar, per qüestió de diners i del que diran, ningú vol ésser femater. Varen parlar de convocar subhasta, per fer les coses com toca (es digué) i mana la llei. Encara que només sigui per una vegada que les coses es facin bé. Aquest punt quedà llest i ara tot depèn del tràmits burocràtics.

Després es parlà de la sol·licitud feta per un grup de veïns, per fer unes reformes a unes tombes del Cementeri, un pic discutit el tema s'acordà demanar un informe tècnic. Per cert l'Ajuntament segueix sense arquitecte —tècnic superior com diria el senyor Bassa Vallori Pedro—.

Un escrit rebut de la Parròquia sol·licitant informació sobre el Cementeri fou llegit en el plenari, lectura que fou feta incorrectament la qual cosa motivà que per primera i privilegiada vegada intervingués en el Ple una persona del públic, en aquest cas el senyor Rector, per aclarir els malentesos. ¡Què ho seria d'hermosos que a més del Rector pogués intervenir el poble!

També es parlà d'un camí a asfaltar, però hi ha dificultats degut a un propietari veïnà, el dit propietari era present a la sessió, un regidor sol·licità que se li concedís la paraula, però no va ésser concedida durant el plenari. Al final de la sessió, quan el públic assistent havia baixat de la Casa de la Vila, el Consistori parlà amb el senyor propietari de la finca.

Acabats els assumptes de l'ordre del dia, es parlà d'una manera informal, com si fossin precís preguntes. El batlle de Moscarí demanà que s'arreglassin les escoles del seu poble —avui sense nins—, el batlle major contestà dient que no hi havia doblers, i replicà el primer que hi ha diners per a allò que se vol. Que si podien treure tants de doblers per fer uns excusats al camp esportiu de Selva, se podien treure per arreglar les escoles. (Aclariment, tant el batlle de Selva com el de Moscarí són de la mateixa candidatura de C.D.).

Per cert que la sessió acabà sense que es parlés de l'aigua potable maleïda, cosa que a nosaltres i al Poble no ens va bé...

Collectiu Selvatgi

Ajuntament restaurat, però no democratitzat.

SANT JOAN

GESA omnipotent, com sempre

En el darrer plenari celebrat a l'Ajuntament, un dels punts a tractar era "Camino de Horta. Asunto Gesa". Pot ser que no us digui gaire cosa aquest punt a vosaltres i que simplement fos un punt a tractar de "puro trámite".

Anem a veure els fets. A darreries de l'any passat, un propietari d'una finca situada dins Horta, va sol·licitar

la instal·lació de corrent elèctrica a la seva finca. Ell va abonar tot quant havia de pagar: permisos, indemnitzacions, etc. i amb això que un bon dia els empleats de Gesa començaren les obres, i en poc temps la instal·lació elèctrica de la finca va estar llesta.

Fins aquí pareix que tot va bé; però només ho pareix, perquè hi havia un bon

problema. Per transportar l'electricitat fins a la finca, es va connectar des d'una altra línia, col·locant —es clar— els pals corresponents. Com que la distància entre un pal i l'altre ha d'ésser igual, i tenint en compte la negativa per part d'un altre propietari a que aquesta línia passés per dins la seva propietat; es va decidir anar pel camí més curt, és a dir, arran d'es camí d'Horta, i va coincidir que al llarg d'aquest camí hi hagueren de col·locar quasi mitja dotzena de pals. Lògicament han estat una molèstia grossa per als carros i vehicles que passen pel camí.

Ara l'Ajuntament ha demanat a Gesa que retirin

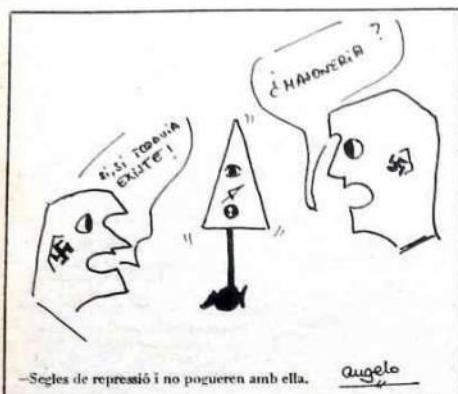
els pals que molesten d'en mig del camí per una part, i per l'altra tenim que en dates vinents aquest camí serà asfaltat i lògicament eixamplat, i molt més els pals quedarien ben en mig del camí.

Amb tot això, segons notícies pareix que l'Ajuntament no tenia cap notícia de la instal·lació d'aquesta línia ja que Gesa havia demanat permís a un altre organisme —aquest camí és rural i no comarcal, com vol suposar Gesa— per la instal·lació dels famosos pals. Gesa s'ha volgut passar de llesta, aquesta vegada!!

Francesc Mas

Biel Mestre

—Segles de repressió i no pogueren amb ella.

Angelo

ALCUDIA

La maçoneria i la seva germana a Alcúdia

Si la tradició, de dos segles ençà més o manco, no hagués arribat fins avui en dia, ja no seria notícia. Però ja que existeix, viva i esotèrica, sí que ho és notícia. Però és adequat tot això per a una crònica o article literari? Perquè aquí, bihagué templers a l'Edat Mitjana i també molt més envant, en la tradició esmentada que es perllonga fins avui, hi ha l'ògics.

Aclarese que la maçoneria és una institució humanitària a la qual pertanyeren Mozart, Sir Alexander Fleming i molts d'altres de gran altura. La francmaçonneria és certament un sistema filosòfico-cerimonial que es consagra a l'edificació moral de la societat i a la filantropia. Es sabut que a Maó hi hagué moltes lògies i que Alcúdia fou repoblada de gent de Menorca, anomenats els nous pobladors, molts dels quals pertanyin a la maçoneria i que arribaren acompanyats dels seus "instructors". Degut al concepte peyoratiu que es tenia d'aquella institució se n'armà una com de "moros i cristians".

Aquí visqué des de 1815 a 1820 Agustín Argüelles, que vengué desterrat (res de nou) amb altres il·lustres espanyols pel seu amor a les llibertats constitucionals.

Les lluites polítiques anaren crescent. El calor de les idees constitucionals tenia pertorbats i dividits els alcudians, i és una llàstima i notable que d'aquesta època als arxius se'n trobin molt poques dades, ja que segons pareix l'esotèric procurava no deixar res escrit que pogués perjudicar-los. Amb tot, a l'Archivo General de Palacio —Papeles de Fernando VII — Documento III— Informe confidencial a D.F. Eguía, s'hi diu: "que el objecte final de la associació es restaurar la Constitució, formar lleyes y quitar derechos, para lo cual se lee un libro en francés (eso de leer un libro en francés no sé perquè era considerado en los informes sobre la masonería, como algo más allá de lo satánico) y por último que los que la dirigen están en comunicación con gentes de Mahón, y con los confidados en Alcúdia, que fue-

ron de las Cortes".

Y con la política, la religión. Yo diría, para no alargar, que a unos les destrozaron los hábitos y los otros perdieron el mandil".

El que avui pot ésser considerat com a notícia, és que: de la maçoneria s'ha passat a una associació més o menys discreta i silenciosa, que és distinta, però germana de l'abans esmentada.

Finalment, poden ésser citats alguns noms que bé d'una manera bé d'una altra han pertangut a aquesta germana de la maçoneria: Johan Valentine Adrae, Francis Bacon, Jakob Boehme, Johan Amos Comenius, Joahn Wolfgang V. Goethe, Jan Baptista Helmont, Oliver Wendell Holmes, Paracelso, Christian Rosenkreutz, el Comte de Saint Germain, Conan Doyle, William Shakespeare, Walt Whitman, G. Leibnitz, Richard Wagner, etc. Tal volta així amb tot això més d'un podrà seguir aquest fil d'Ariadna.

Angelo

FELANITX

Gràcies a l'esforç dels veïnats ja tenim asfaltat el camí del Castell de Santueri

A la fi, alabat sia Déu, ja tenim el camí del castell de Santueri asfaltat; aquesta millora no ens afecta només als felanitxers, som tots els mallorquins els que estam d'enhorabona; el castell de Santueri, a més d'ésser un dels llocs més hermosos de Mallorca, té un valor històric indiscutible. Per això és una visita interessant per a qualsevol i de primera necessitat per a tots els que d'una manera o l'altra s'interessen per la nostra cultura. Fins ara el camí era un verdader desastre, pols a l'estiu i fang a l'hivern, i clots i pedres a tot temps. Ara el camí està arreglat i és un gust arribar al castell (Si hi voleu entrar heu de pensar a aturar-vos a les cases a demanar la clau).

Ara bé, aquest adob ha estat possible gràcies a l'esforç d'un nombrós grup de felanitxers, la majoria propietaris de finques prop del camí; esforç que no hauria estat necessari si l'anterior Ajuntament no hagués ajornat la cosa com

ho va fer; aquest és un exemple clar de com l'actuació poc afortunada d'un Ajuntament pot afectar els ciutadans. La subvenció de cinc milions i mig que l'antiga Diputació va donar a uns anys per a aquesta reforma, aleshores era suficient per dur-la a terme, però l'Ajuntament que presidia el Sr. Manresa, (avui conseller per la U.C.D.), va deixar passar el temps, i els veïnats es varen trobar que per dur a terme aquesta millora, després d'haver pagat les contribucions especials establertes per la llei, encara mancaven un milió dues-centes mil pessetes, quantitat que malgrat la col·laboració entusiasta de la majoria no ha estat bona de recollir, ni de molt.

Tot això ho podem agrair al Conseller Sr. Manresa i als regidors del seu Ajuntament.

Biel Mestre

El Batle i cap dels "sineuers independents" Jaume Ferriol.

Ho pensava just ara: Per què ens resulta tan fàcil escudar-nos en la prudència, quan en realitat es tracta de covardia?

Es una simptomatologia gairebé infalible: Quan una personeta té por (o malfeineria, que també pot ser) a l'hora d'investir una qüestió concreta, és desferma de prudent. Replana el cul a la butaca i diu: Això ja ho parlarem més endavant; ara no és el moment oportú.

I tira! I qui dies passa, anys empeny. I així està el nostre poble, que semblant tota plegada "La Mare de Déu de la Sempenta".

I d'aquesta "prudència", se'n beneficien els quatre barruts de sempre: els caciquets de tota la vida; els caciquets de nova fornada; etc.

La postura, a nivell personal, pot tenir una certa justificació: Cadascú es suïcida així com l'enteniment li permet.

A nivell d'Ajuntament, no. A nivell d'Ajuntament democràtic, senyors, aquest tipus de prudència és una traïció flagrant al poble que representa.

Resulta molt fàcil dir-se progressista i d'esquerra. És molt fàcil dir-s'ho. Esser-ho i obrar en conseqüència, coherentment, sens sentir dins les venes la bullentor, la necessitat urgent de girar el poble damunt-davall com un calcefi, no és que sigui difícil, no, és que és una mentida.

I no em vengueu amb "estratègies". Hi ha moltes lluites estratègicament perdudes abans de començar, i que després es guanyen amb imaginació, amb fe, amb convenciment, amb força, amb frescor humana, amb valentia...

Les darreres eleccions municipals al nostre poble poden representar un bon exemple del que acab d'exposar.

I aquí volia arribar. El

On acaba la prudència i comença la por, la covardia

que en realitat volia arribar a saber dir és que, jo mateix, com a protagonista de primera línia de foc a les eleccions d'aquesta candidatura de Sineuers Independents a Sineu, no puc comprendre com ara, els regidors electes poden comportar impavits que; per posar uns exemples:

—Republicans de tota la vida donin el vist i plau a que el Batle Jaume Ferriol (Cap de llista de "S.I."), lluri una medalla al Rei, allà a Madrid. L'excusa o circumstància, és el de menys.

—Un inspector de sanitat, com en els millors anys del franquisme, segueixi recollint generoses "mostres per anàlisi" de la peixeteria, qualche carnisseria, mercat dels pagesos, etc.

—Com individus concrets continuen usufructuant i monopolitzant béns públics. Verbigracia: El Teclat i el seu President, l'amic Esteve Riutort. Tot i sense restar-li gens ni mica de mèrit a la feina feta per N'Esteve, dins

el seu propi redollet i enteniment, per favor!

—Com cada empenya que peguen dirigida al restabliment del mercat públic de porcs, es topa amb una sèrie d'anomalies i silencis administratius intolerables. Que si jo he anat aquí o allà. Que si en Llinàs m'ha dit que... Que si n'Albertí promet però no compleix, encara que sigui d'UCD; que potser sigui millor que no complexiqui, n'Albertí, que tots sabem, coneixem en carn viva com sap complir UCD; val la divagació?; sense adonar-se'n que el càncer que impossibilita el lliure comerç dels porcs a l'illa de Mallorca és estrictament la MAFIA SECTORIAL. Pensau-vos bé s'una cosa: Un partit com UCD, un partit sense ideologia definida, un partit de "centro", sols té uns directius, uns objectius: Mantenir-se en el poder costi lo que costi. I això sols ho pot aconseguir de dues maneres: Una i principal, fent el joc, ballant l'aigua com és diu ara, als qui tenen els doblers: El capital. I l'altra, anant amollant fil a les estrides fortes del proletariat, a fi que la "ruptura" absoluta no es produeixi.

O sia que, si els que han d'estirar el fil i erosionar el sistema establert es dormen a l'otomana amb la vara amb la mà..., escolta, tu, apaga el llum Catalina, i a dormir, que són dos dies...

Biel Florit Ferrer

ALGAIDA

L'Ajuntament un any després

Després de quasi un any de tenir ajuntament democràtic volem fer un petit balanç de la situació municipal al poble.

Si tenim en compte així com va quedar la Casa de la Vila després del darrer ajuntament franquista, les encara actuals lleis de règim local i les disposicions i decrets que ha fet l'actual govern d'UCD per tal de fer inoperants les iniciatives d'esquerra dins els ajuntaments, trobam que s'han anat fent coses i creim que a partir d'ara, que tot se va aclarint a poc a poc, les accions es veuran més.

Aquí volem fer una crítica a les dues parts que estan dins l'ajuntament I.A. i U.C.D.

Trobam que als regidors de I.A. els manca iniciativa, pareix que tenen por a actuar de una forma decidida davant els problemes, i no en parlem quan es tracta de modificar algunes coses que fins ara s'havien mantingut. Si bé és veritat que la seva forma d'actuar ha canviat molt des del primer mig any encara falta, decisió, dedicació i esperit de lluita, especialment dins algunes comissions com urbanisme i governació. No volem fer una crítica destructiva, sinó tot el contrari, ho deim perquè voldríem que la cosa millorés.

Dels regidors d'UCD i la seva gestió dins l'Ajuntament creim que no en podem parlar gaire: Tot queda definit amb aquestes paraules: falta de participació. Han après tan bé el seu paper d'oposició que la seva feina és la crítica de café i la seva veu un NO. Un no moltes vegades imposat per una persona, sense més explicació ni justificació, per molts partidistes que fossin, a la votació que es va fer per a l'aprovació del pressupost de 1980 quan els regidors que havien participat amb l'elaboració i que a la comissió d'hisenda sempre havien votat a favor del ple digueren que no. Els dirigents, per quedar bé, després d'una

llarga i pesada explicació demagògica, per allò de perdonar la vida als I.A. i fent veure que com a bones persones i respectables no volien obstaculitzar el bon funcionament de l'Ajuntament votaren afirmativament.

Repetim aquí el que ja diguérem fa més de mig any: hi ha d'haver col·laboració, l'Ajuntament ho són tots, I.A. i UCD. La gent del poble a les eleccions va depositar la seva confiança a les dues bandes. El que vol el poble són resultats, problemes resolts i a Algaída n'hi ha molta: Recollida de fums, infraestructura sanitària, aigua potable, ordenació urbana, etc... Quant al funcionament administratiu, amb la venguda del Secretari pareixia que tot ja estava solucionat, però sembla que tota l'efectivitat que demostrava el Sr. Picó els primers mesos ara s'ha convertit en obstrucció, mala gestió i creació de problemes financers.

Proposam a l'Ajuntament que pel seu primer aniversari convoqui tot el poble a una taula rodona per informar dels treballs que s'han fet durant el primer any i els projectes a realitzar durant els tres que queden.

Manipulació de la UCD dins l'associació de pares.

El dimarts dia 14 de febrer l'associació de pares d'alumnes de les escoles va convocar una reunió per tots els pares (socis i no socis) amb un sol punt a l'ordre del dia: Suport o no a la vaga dels mestres en protesta contra l'Estatut de Centres.

La sorpresa va ésser quan després de llegir els punts que els mestres havien elaborat on es mostrava el seu desacord amb l'estatut, el Sr. President explicava la postura d'UCD, com se suposa totalment partidista i manipulada. Al final de la discussió sols pogueren votar els socis.

Andreu Oliver

SINEU

MONTUÏRI

Carrer a nom de Pere Capellà

Els passats 8, 9 i 10 de febrer, l'Ajuntament organitzà un homenatge a Pere Capellà. Els actes consistiren en una taula rodona divendres vespre amb la participació de Joan Canyelles, Tomeu Mestre i Antoni Serra. Dissabte, la companyia Auba representà "El Marqués de sa Rabassa" i el diumenge dematí En Joan Miralles pronuncià una brillant conferència sobre la figura del polític, glosador i autor teatral. Seguidament es procedí a la inauguració de la plaça del carrer que Montuïri dedica a Pere Capellà. En primer lloc la Banda de Música interpretà diverses peces i, acte seguit, el batle digué unes paraules. A continuació En Joan Miralles recità un poema d'En Pere Capellà titulat "Himne a Montuïri". També el popular glosador Llorenç Mora, recità el poema de l'homenatge "Som Català", verdadera declaració de principis de Pere Capellà. Per acabar i mentres la viuda descobria la placa coberta amb una senyera, la Banda interpretà La Balanguera acompanyada per les mamballetes del nombros públic assistent.

FESTA DELS "DARRERS DIES"

Se tornaren celebrar les festes dels "Darrers Dies" que Montuïri ha recobrat fa pocs anys. La participació ha anat augmentant i la festa de dissabte dia 16 de febrer s'ha convertit en un testimoni de l'alegria i el bon humor popular.

Cert que n'hi ha que no combreguen amb aquestes manifestacions i darrera cada cap de cantó creuen o volen veure parelles fet d'acte sexual, drogats que es tiren de cap dins els foguerons i monumentals orgies al mig del carrer on els maritomis canvien de parella com qui canvia de camisa.

Pere Sampol

PETRA

"Alcaldada" en el ple del proppassat 5 de febrer

"Fora! Surt d'aquí tot d'una! Fora! Fora, he dit!" Entenem que així es treu un ca d'on fa nosa... Però mai, del món, es fa sortir una persona pel simple fet d'haver dit —cara alta i amb veu ferma— una veritat, ben palesa, per altra banda: "VOS SOU ANTIDEMOCRÀTIC". I noltros afegim que és ben clar i llampant que el qui fa de batle, a Petra, "ES ANTIDEMOCRÀTIC", i difícilment canviaria perquè ni en sap, ni pot, NI VOL! Ja fa més de mig any que ha manat suprimir de l'"Ordre del dia" dels Plens, que en el nostre poble tenen una relativa afluència de gent, el tradicional "precis i preguntes", amb el vist i plau —és clar!— dels vuit representants de la U.C.D. ¿Què pretén sinó, més que posar un morral al poble i, el que és molt pitjor, als propis Regidors —els Independents, s'entén— els quals, més bé o més malament, defensen els drets del poble que els elegí? Però, com tota bé recordam, el desenvolupament dels fets electorals giraren la truita i vet aquí ben assegurada, almanco fins el 83, la continuació del caciquisme dins la nostra vila de Petra.

ESPAI PER A UNA OPINIÓ

El caciquisme continuarà, per ara, dins

el poble de Petra, poble senzill, treballador i religiós, així sí MOLT RELIGIOS! i, conseqüentment, submis, imperturbablement submis... fins que obrí els ulls D'UNA VEGADA PER TOTES i arribi a descobrir el cúmul d'interessos particulars —enfrent dels comuns— que lliguen els quatre "fulanós" que, pel sol fet de tenir uns quants doblers més que els altres, ja es creuen els amos i els potentats del poble: AIXÒ ES RIDÍCUL! I aquests mateixos, amb tota la farsa que això comporta, pretenen emparar-se en l'Església d'un CRIST amic dels pobres i dels humils, d'un CRIST que rebutjava la companyia dels hipòcrites fariseus, i cercava la dels pobres i dels marginats. L'Església també, D'UNA VEGADA PER TOTES, ha d'obrir els ulls... i així serà quan es digni obrir l'Evangeli on diu: Parla de els pobres... Veniu els que estau atribulats... Malalts els rics... Sepulcres emblanquinats... Raca d'escorçons! i això ho diu el BON CRIST, i ho anotam noltros, perquè sembla, en la pràctica, massa oblidat.

Collectiu petrer

PRESENCIA I OPINIO

PARLEN ELS POBLES

COLL D'EN RABASSA

Una apotecaria insuficient i inoperant

A l'escrit de presentació, fa un parell de setmanes, ja ho apuntàvem: El caciquisme és un dels signes que acompanya el nostre viure quotidià.

En aquell escrit, insinuàvem simplement quins eren els problemes més greus del nostre poble. Ara, d'avui en endavant el que ens proposam fer és anar analitzant i concretant un per un.

Al Coll d'en Rabassa, la farmàcia és un problema que pareix que ve de sempre, que surt de la part més fosca de la nostra petita història, i com que ens sembla greu i que nuu camí de resoldre's, és pel que l'enfrontam en primer terme.

Al nostre poble, senyors, per una població de ben prop de 10.000 habitants, només tenim una farmàcia, la que, com és perfectament comprensible, no necessita esforçar-se gaire per obtenir uns beneficis econòmics ben sanejats.

D'entrada voldríem aclarir que, per nosaltres, per a un establiment públic, "esforçar-se" significa: Atenció i educació cap al client, rapidesa en el servei, i sobre tot, si del que es tracta és d'una farmàcia, que la majoria de vegades (tampoc exigim sempre) hi hagi el medicament que el client necessita. Apart que l'apotecari pugui al·legar que existeixen massa laboratoris i que els metges no es posen mai d'acord etc.; això són cançons... A riure remenat, guany dels pescadors..., apart que podem donar-vos un parell de dotzenes de farmàcies que superen aquest "handicap" amb tota facilitat. O sia que ja podem arribar a la conclusió que és un problema de competència o incompetència professional, aquest.

Al Coll d'En Rabassa S'HA MIRAT ja unes quantes vegades si hi havia possibilitat de posar-ne una altra de farmàcia. I és que els "colleros" ens fa molta d'enveja: certes zones, amb menys habitants que a ca-nostre, i turístiques (serà casualitat?), que tenen fins i tot tres farmàcies. És el cas concret de Ca'n Pastilla. I encara més enveja ens fa el que, per a més inri, aquestes tres farmàcies tenen per al públic un servei atent, ràpid i eficient.

El que ha succeït però ha estat que, totes les vegades que s'han intentat resoldre la situació per via de posar-n'hi una altra de farmàcia, s'ha fracassat. És més: Creïm, tenim la certesa, que com més ens enfonçem en el problema, més embullat se'n presenta.

Bono, provarem d'anar a l'arrel de l'assumpte. La farmàcia es diu "A. LLORENS", no ho havíem dit? Dèiem, resulta que el senyor Llorens-fill, fill dels propietaris de la farmàcia "A. LLORENS", en té demanada una de llicència de farmàcia en Es Coll d'En Rabassa. Bé, idò, a pesar de

haver lluitat denodadament durant nou anys, fills meus, encara no ha aconseguit permís per a poder-la posar! A més que (uept), tampoc ha deixat prosperar altres sollicituds (que n'hi ha hagudes), degut a la PRIORITAT de la d'aquell. El perquè d'això? Ara ho veurem: Les raons que el Sr. Llorens-fill ha anat explicant són, a saber: Les que, una volta, li denegaren la petició perquè els papers no estaven "en regla"; una altra vegada els hi denegaren també perquè entrava en un conflicte estrany amb una altra petició; una altra, perquè, per poder-la posar LI MANCAVEN 10 PERSONES.

NES al cens, i per tant, segons la llei, no aconseguia el número d'habitants exigint.

D'aquesta manera s'ha anat ajornant la situació i han anat passant els anys. Sembla que, tot i això, està ben lluny la solució definitiva, ja que si li segueixen denegant permisos al Sr. Llorens-fill, escoltau, paciència i a esperar que bramin les lleones del Born. Justament ara fa un mes, l'etern sol·licitant n'ha fet una altra de sol·licitud.

I ara ve el capítol de preguntes: És possible que, amb l'evidència de la urgent necessitat que té el nostre

poble d'una altra farmàcia, l'administració, o el Col·legi de Farmacèutics, o qui sia, hagi anat denegant aquestes sollicituds, al·legant problemes tan ximpls com els exposats...?

Quin interès pot tenir l'Administració en que en Es Coll d'En Rabassa ni hi

hagi una altra farmàcia...? Trobau possible que, tot un farmacèutic com el Sr. Llorens-fill no pugui preveure la correcció d'uns formats, i a més caure en errors del mateix caire tres o quatre vegades...?

Per ventura la resposta a aquestes interrogants tota la

sospiteu. Mentres tant, estimats paisans, paciència, i ja sabeu el que us hem recomanat: A esperar que bramin les lleones del Born.

Col·lectiu

MARIA DE LA SALUT

Aquí i ara ens hem de felicitar per aquesta oportunitat que "Mallorca Socialista" ens dona a la gent de la part forana d'expressar sense cap retall ni cap mena de censura les inquietuds, els problemes que en carn viva sentim i sofrim als nostres pobles.

Per altra part, bona falta que ens feia. Perquè, volem alçar ben amunt la veu d'aquest poble del pla de Mallorca, allà on comptant petits i grans just hi ha 2.000 persones. Però també és veritat que, dins aquesta ruralia, les manotes del capitalisme, la burgesia local, les rates trágiques, tots els moguts per l'Interès propi, o maneats per senyors de Ciutat, fan i desfan el que creuen millor per ells. Així de senzill: així de fàcil.

Des d'aquesta tribuna obrim al sofrits homes, dones, al·lots, al·lotes, nins i nines,

pagesos y picapedrers..., etc. de Maria de la Salut i de Mallorca sencera, anirem denunciant i analitzant la problemàtica del nostre poble. L'Ajuntament i el seu caciquisme, el nostre camp, les nostres inquietuds... I per descomptat que us damanem ajuda per dur a terme aquesta tasca tan noble que ens, proposam.

Havent omplert aquesta capçalera, a fi de donar a entendre els nostres propòsits, si us pareix passarem a analitzar dos dels fets que darrerament han revolucionat el poble.

1. LES PINTADES A L'AJUNTAMENT I A L'ESCOLA:

Devers el mes d'agost de l'any passat, un bon dia comparegué una a la fatxada del nou l'Il·luminat Ajuntament, i un altra a les escoles, dues pintades en lletres grosses que deien:

Declaracions de l'autor de les pintades

"BATLE DIMISSIO PER FEIXISTA I PER CABRO...". Ni els més vells del poble recordaven un fet semblant. Els comentaris varen ser d'allò més polítics: "Ja era hora", "S'ho mereixen", "Tenen raó, no són mes que uns cabrons tots", "això ja pareix Ciutat", etc.

Qui no deia el mateix era el batle, Miquel Oliver. A unes declaracions al diari "Última Hora" va dir: "No té importància, sabem qui són". Quina barra, senyor batle! No tenia ni té ni idea de qui són. Ni puta idea. En prova d'això que dic, el batle, dies després va enviar a demanar uns joves, a veure si havien estat ells. I res, Quina barra, senyor batle, ja ho pareix d'UCD...!

ES XORIC sí que va xerrar amb ell, amb l'autor d'aquestes pintades. És un al·lot jove, responsable, amb una preparació política que assusta. Per altra

banda, ens coneixem d'allots. —Per què el fet de les pintades?

—Varen ser produïdes com una expressió de protesta en contra de les injustícies del nou consistori.

—Creu que aquest batle és feixista?

—Es un home de poca cultura política. No sap de què va. Ell no sé que és..., crec que res. Allò que sí són feixistes són les mesures que va imposar quan el nomenaren batle: Que els penaren fossin a les onze del matí, quan ningú hi pot anar..., treure gent defora de les reunions..., agafar postures de cacic... Etc. Tot això, company, són fets feixistes. I dic això per no dir paraules més gruixades.

—I lo de cabro, per què?

—En llenguatge popular, lo dit abans, aquí ho coneixem amb aquesta paraula.

—I a tu, que et molestaren per res?

—En absolut. A uns amics els cridaren per declarar. A mi no em digueren res.

Moltes gràcies amic i company del gest valent de sortir en aquest informatiu del teu poble.

Tranquil se'n va, xigarret en la mà, i s'encamina carrer de "Les Corbates" per amunt...

2. "SHORABAIXA"

L'estiu darrer es va produir a Maria de la Salut un esdeveniment que em sembla molt important, ja que així s'ha de qualificar aquest fenomen que ha mobilitzat la joventut del nostre poble. Es tracta d'un bar, un centre de reunió de jovent, i té per nom "S'Horabaixa".

Els joves de Maria, els dissabtes i diumenges feien voltes pel poble, "tours" per Ca'n Xigalar i qualche fuita a Ca'n Picalfor. Tant al·lots com al·lotes necessitaven una expansió i sensació de llibertat. Lògic per cert.

En això, al carrer de "Les Corbates", obriren un local modest de configuració, emperò ric d'il·lusions. Bales de palla dins un sac com seients, ambient llibertari, bona música, lectures diverses..., amb una paraula, ambient sà. Es toparen amb la primera dificultat quan el batle es va negar a donar permís per la seva apertura. Assumpte que es va superar després, via Ciutat.

Quí li veu "rata" (perdó, Sr. batle) a "S'Horabaixa"? Quí li veu un perill per el futur de Maria i per què? Cal demanar-se: Quina és la diferència que hi ha entre "S'Horabaixa" i altres bars de joventut o Teleclubs...? Una i molt important: Es tracta d'un col·lectiu de joves, i bastants d'ells i elles tenen les idees polítiques ben clares. Aquest fet representa que es comencin termes conflictius, es facin tertúlies ben profitoses... Amb una paraula que el jovent es va concientiant i això, per a la burgesia, és dolent. Quan ES XORIC pensa que, per a una joventut actual, és imprescindible.

De cap manera vull fer propaganda de res ni de ningú, però d'aquest fenomen sorgit a Maria de la Salut, en tornarem a xerrar, i aquesta vegada amb col·loqui directe amb el col·lectiu.

Fins una altra, amics.

Jo

Es Xoric

SA POBLA

Amb el vostre permís, em presentaré

Bon dia, o bona tarda, segons convengui.

Des d'avui mateix i durant cert temps, pot ser que ens trobem sovint en aquesta secció anomenada "Presència i Opinió" del periòdic "Mallorca Socialista". Jo seré l'encarregat de contar-vos les venturades i desventurades d'aquest poble que té per nom "SA POBLA".

Intentaré donar-vos el major número possible de notícies comentades (així com altres tipus d'informa-

ció, comentaris al quotidià esdevenir, articles variats, i més coses), que tinguin lloc en aquesta la nostra villa.

Sa Poblà com tots sabem, és un poble conflictiu, molt conflictiu. És un poble carregat de problemes. Problemes tan complexos que, moltes vegades fa molt mal saber qui els motiva o quines possibles solucions tenen, o si en tenen de solució...

Com ja he dit abans, intentaré d'oferir-vos totes les notícies, lo que no vol dir que sempre ho logri. I com

diu mon pare: "El quí fa tot, lo que sap, no està obligat a més".

Normalment, cada escrit anirà acompanyat d'un "xiste" de n'Andreu, per si feim una rialla (cosa que quasi mai aconseguim), bona i fresca.

Aquesta vegada no vos puc informar de res, ja que vaig arribar tard per tot, plenari de l'Ajuntament inclòs. Considerau aquesta crònica com una presentació d'urgència.

Adéu i fins un altre dia.

Una nació sense estat, un poble sense llengua? (II)

Si durant la dictadura hom podia atribuir les causes del ràpid deteriorament de la llengua catalana a la política repressora del règim —al temps que hom confiava ingenuament en un no menys ràpid redreçament tan aviat com s'aconsegüés d'acabar amb la barbàrie feixista—, a hores d'ara, tres anys llarga després de la fi nominal del franquisme, en vista de quines han estat i no han estat les mesures empreses fins al present per tal de reparar la llengua i la cultura catalanes dels greus danys que li han estat infligits i en vista també de les perspectives existents en aquest sentit de cara al futur immediat, és de constatar: en primer lloc, com els actuals responsables de saldar efectivament el règim anterior i de bastir-ne un de nou (és a saber, el govern central espanyol en tant que detentador del poder d'estat i les forces polítiques del Principat en tant que representants dels interessos del poble de Catalunya) negligien o entrebanquen amb concessions distractivas la inquestionable i més que mai urgent necessitat de procedir a normalitzar l'ús de la llengua catalana per assegurar-li un tractament prioritari i restituir-la així, de facto; en la seva inalienable condició de llengua nacional de Catalunya; en segon lloc, com el ple restabliment de la llengua catalana i la seva igualtat equiparació funcional i ideològica amb l'espanyol no tan sols ha de resultar de la prèvia i imprescindible creació d'una marca institucional política i cultural que permetin l'autorealització lingüística, sinó també de la mateixa capacitat de resposta de la societat catalana per precipitar una dinàmica autòctona d'expressió lingüístico-cultural que, tot fent front als condicionaments que l'afecten (com ara el bony contrari durant els dècenns dictatorials, el fet de ser una llengua minoritària, en termes absoluts, en comparació amb la llengua amb què conviu, etc.), i reixi a imposar-se normalment a tot el conjunt de l'actual societat catalana en virtut de llur qualitat intrínseca i vàlida pertinència.

A) Pel que fa al govern central espanyol, és evident que el problema de la plena normalització lingüística de les constitucionalment anomenades comunitats autònomes no és mal sinó en la mesura en què, a efectes d'estratègia electoral interna i d'imatge política de portes enfora, li cal sostreure llurs llengües del status de llengües maledes a què les havia sotmeses el règim anterior i atorgar-les en un de nou, més flexible i tolerant, que les identifiqui amb valors emotius, folklòrics i literàrio-culturalistes, en el qual estigui dotada d'una funció apredadora més que no pas descriptiva prescriptiva; un status, en definitiva, que els impedeixi d'interferir-se, no ja a nivell estatal sinó fins i tot de comunitat autònoma, amb la que s'entén que ha de continuar essent única moneda lingüística vàlida arreu i per a tot necessària, és a dir, amb la llengua espanyola. La connexió d'aquesta continuïtat essent, segons la nova constitució, un deure ineludible de tot ciutadà de l'estat espanyol, alhora que constitueix un dret del fet de servir-se'n. Ara bé, atès que hom, ja que no al deure, sí que, almenys al dret, pot renunciar-hi, i atès que el text constitucional no preveu en justa contrapartida l'obligació dels espanyols residents a les comunitats autònomes de conèixer-ne, si més no, llur llengua respectiva, pot donar-se el cas teòric d'un català i d'un espanyol, que, tot i tenir-se o millor dit, pel fet d'atèr-se—escrupolosament al que els dicta la llei de lleis, es vegin impossibilitats d'arribar a una correcta comprensió mútua.

Aquest exemple, caricaturat però deduit lògicament d'una interpretació literal de la constitució, explicita precisament unes ambigüitats en la nova legislació que són fruit tant d'una impotència com d'una ferma voluntat per part de l'estat espanyol de prosseguir, per bé que amb d'altres mitjans més subtils d'acord amb les actuals perspectives, amb la política d'annexionisme lingüístic i cultural de les nacions no espanyoles. Una impotència, d'una banda, en tant que el franquisme, les oligarquies que el patrocinen, no reixen a bastir una superestructura estatal prou rígida i monolítica per consolidar amb caràcter irreversible una concloent centralització espanyolitzadora i per exterminar la llengua i la consciència col·lectiva de les nacions sotmeses: d'aquí que els successors del franquisme, en la mesura en què són els fills d'una vergonyant impotència històrica, es vegin obligats a reconèixer, si més no formalment, l'existència d'aquestes llengües, a fer-les objecte d'un tractament especial. Una ferma voluntat annexionista, d'altra banda, en tant que l'objectiu últim d'aquest tractament especial de les llengües no espanyoles no és altre que el d'evitar-ne la plena equiparació amb la llengua espanyola i preservar-les d'una massa ràpida —a hores d'ara imprecident— extinció. Res no exemplifica millor el doble caràcter de succedani i de sàvia aplicació de tolerància repressiva que reverteixen les mesures estatals empreses per tal de "protegir" les llengües no espanyoles, que el decret pel qual s'estipula l'ensenyament del català a les escoles del Principat. Aquest decret no evidencia tant la trista realitat que ja no és possible d'aprendre la llengua catalana tal com s'aprenen totes les llengües —per simple i directa immersió en el medi en què es parlen—, com els desigs del govern central espanyol de barrar el pas a un procés efectiu d'immediata i plena catalanització.

Continuarà.

LLIBRES

"NACIONALISME I SOCIALISME": és el títol d'un llibre de "La Magrana", col·lecció alliberament-0, l'autor del qual és el socialista i nacionalista irlandès James Connolly que morí executat després d'esser condemnat per un consell de guerra anglès després de la insurrecció de Pasqua de 1916. Per a Connolly el moviment obrer i el moviment d'alliberament nacional anaven indissolublement lligats, per tal com l'alliberament de la nació és sempre el de les seves classes més desfavorides, que en són les forces motrius.

AUCELLS ESQUIUS

AUCELLS ESQUIUS: G. Janner Manilla, M. Rayó, V. Sastre. Ed. Moll.

Dins la tasca del l'ensenyament i divulgació de la Natura, d'acostar-nos a la nostra terra, el llibre "Auells esquius" és un gra més cap a la seva divulgació. Un text dedicat principalment als infants. A despartar la curiositat i al mateix temps l'amor a la nostra malaguanyada Natura. La il·lustració del llibre amb dibuixos d'En Vicens Sastre facilita la labor d'identificar els aucells. És un llibre recomanat a tots i principalment als infants i educadors.

Hem rebut un "projecte experimental de ciències socials de Balears", que per a E.G.B. ha publicat Santillana i que

comprén els següents títols: Geografia, Història i Art i Cultura. L'Autor és en Josep Molló i la presentació és bona. El seu caràcter experimental fa que l'adscripció de cada títol als nivells i alumnes que pertorqui depengui del professor. Però... si el llibre és per als professors no veim perquè ha de ser en espanyol i si és per als alumnes de 6a, 7a i 8a d'EGB tampoc. I més quan els títols de la mateixa editorial i per als mateixos cursos referents al Principat —on en edicions distintes per cada llengua, catalana i espanyola.

REVISTES

Vet aquí el "número 0" de "MÉS LLUNY", full dels Nacionalistes d'Esquerra que "no pretén ésser el resso amplificador de les activitats d'uns dirigents ni el portaveu de les directrius que emanen d'una jerarquia burocratitzada, com passa sovint amb els butlletins polítics" com diuen.

Es lamenta haver-ne de fer, per manca d'espai, una reproducció tan reduïda... Hi ha els noms d'alguns adherents dels més coneguts: Jordi Carbonell, Josep M. Espinas, Lluís Llach, M.ª Antonia Oliver, Joan Oliver (Pere Quart), Manuel de Pedrolo, Oriol Pi de Cabanyes, Josep Porter-Molix, Marina Rosell, Avel·lí Artís (Tísner).

A Lluç fan una revista clonada que se diu "PU-PUT" i el número 2 que hem rebut, corresponent a febrer, és extra. És independent —de segons qui, suposam— i mensual. Segueix el mateix bon camí de tantes i tantes publicacions populars de les viles i pobles de Mallorca que ens demostren que qualsevol cosa ha canviat... i canviarà. Rient rient arriba a sortir tot lo bo i lo dolent a rotlo. Llegiu-la, enc que no siu llubiners.

NECESSIT PIS

per llogar, sense mobles.

A Ciutat o voltants.

Informació: JOAN BORRAS,

Telf. 221626 de 6 a 8, de s'horabaixa

ELS INCENDIS FORESTALS

ELS INCENDIS FORESTALS: Grup Balear d'Ornitologia i Defensa de la Naturalesa (GOB) Gr. Miramar.

A la fi surt a la llum pública el debat sobre els incendis forestals. Aquest no vol ésser més que un crid, una alarma a la consciència de tots. Durant aquests darrers anys els incendis s'han vist incrementats de més a més. A passes gegantines se va desforestant les nostres Serres i boscos. Les causes són principalment: la negligència o intencionalitat. Aquest opuscle no vol més que concienciar la gent i a cercar un compromís per part de l'administració cap a la prevenció i recuperació de les masses forestals a les Illes.

Cartes a "Mallorca Socialista"

S'Arenal de Mallorca

Si observem un mapa de l'evolució municipal de Mallorca, ens adonarem que després del Repartiment fet pel Rei En Jaume a principis del segle XIII, ho hi hagué cap mudança fins als segles XVI-XVIII en els quals Estallesc se va separar de Puigpunyent i Deià se va separar de Valldemossa, però l'esclet en la creació de municipis fou als segles XIX-XX. El segle XIX se creà el municipi de Banyalbufar que se separà d'Esportles, Fornalutx se va separar de Sòller, Santa Eugènia se va separar de Santa Maria del Camí, Costitx se va separar de Sencelles, Lloseta se va separar de Binisalem, Búger se va separar de Campanet, Lluç se va separar de Muro, Maria de la Salut se va separar de Santa Margarida, Vilafranca se va separar de Petra, Sant Llorenç d'es Cardassar se va separar de Manacor i Capdepera se va separar d'Artà.

Al segle XX, ara fa una cinquantena d'anys, va continuar la segregació de municipis a Mallorca i Consell se va separar d'Alaró, Mancor de la Vall se va separar de Selva, Lloret de Vista Alegre se va separar de Sineu, Ses Salines se va separar de Santanyí, i Son Servera se va separar d'Artà.

La majoria d'aquests pobles no estan gaire lluny de llurs metròpolis, sis o 7 quilòmetres com a màxim, i llur població tampoc és molt nombrosa, ja que alguns d'aquests municipis no han arribat mai al mil·lenar d'habitants i els més populosos no passen dels tres mil.

Aquest no és el cas de S'Arenal i la seva zona d'influència, ja que avui té uns 15 mil habitants estables i uns 150 mil eventuals. I se continuen construint apartaments a bon ritme. I estam fent el Pla Parcial Bellver que permetrà la construcció de moltes cases de manera que el poble continua creixent. Estam a dotze quilòmetres de Ciutat i altres tants de Lluçmajor, amb l'agregant de tenir el nostre poble dividit entre dos municipis, la qual cosa ens porta molts inconvenients i desavantatges que ben bé sabem els arenerals.

Per aquesta motius, les associacions de veïnats i altres entitats del poble hem començat una campanya de concienciació i estam segurs que més tard o d'hora donarà com a fruits l'Independència municipal a S'Arenal de Mallorca.

Mateu Joan Florit

MALLORCA SOCIALISTA

Ci. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - I

Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____

Adreça _____

Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció.

☐ Anual 500 ptes.

☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc. _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____

Gir Postal _____

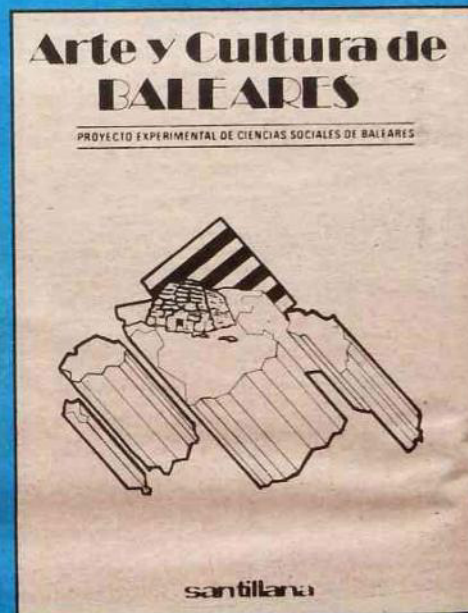
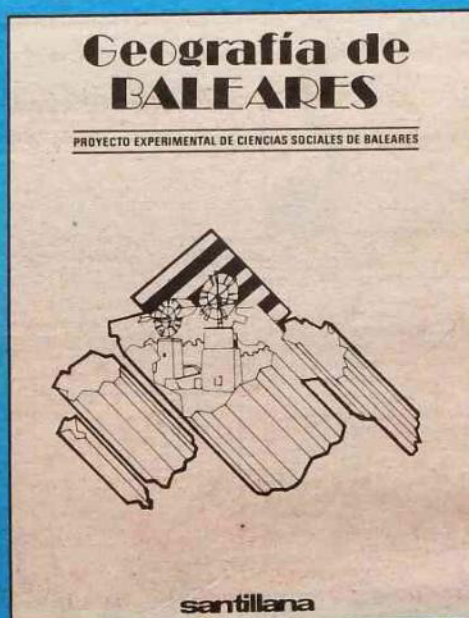
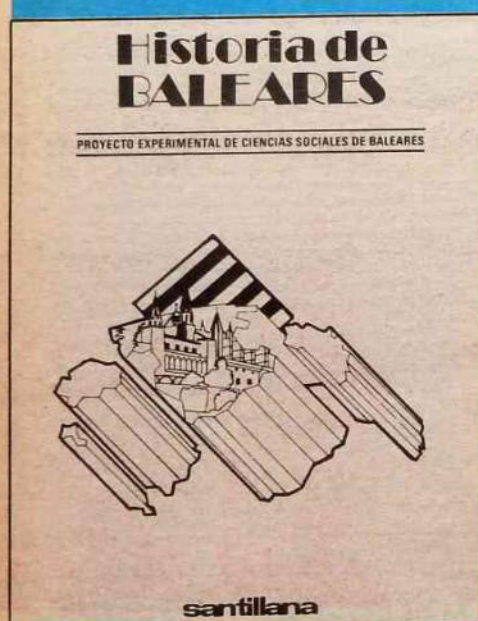
Signatura _____

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliu els pagaments al banc

una altra novetat **santillana**

PROJECTE
EXPERIMENTAL
DE CIENCIES SOCIALS:

BALEARS

L'obra, dividida en tres volums, és el resultat d'un esforç editorial notable, una resposta adequada a la inqüestionable necessitat de dotar els alumnes de Balears d'un nou material escolar, ric d'informació i amb una metodologia apropiada, que permeti d'aprofundir en l'estudi de la pròpia realitat

santillana

Encàrrecs a: Distribuidora Rotger: Camí Vell de Bunyola. Polígono La Victoria.
Telef. 292900. **Palma de Mallorca.** o a la nostra
Delegació: Rambla de Catalunya, 81. Telf. 93/2152720. **Barcelona**